

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΕΚΑΒΗ.

ΕΜΜΕΤΡΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΔΗΜ. ΣΑΡΡΟΥ

Δόσιον / acide chlorhydrique 10 γραμμ.
Νερό. 20 "

Αρ. εισ. 45157

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΕΚΑΒΗ

ΡΥΘΜΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Μ. ΣΑΡΡΟΥ

(ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΣΤΙΑΣ

1922

~~Παπα~~
Καίτη 4-VI-27.

ΣΗΜ. — « Ο μεταφραστής έχει μόνος τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιτρέπη τὴν ἐν τῷ
θεάτρῳ ἢ δημοσίᾳ αἰθούσῃ παράστασιν » τοῦ ἔργου τούτου, κατὰ τὸν νόμον
ΓΥΠΓ' (ἀρ. 3483).

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ

Δ. Μ. Σ.

με τὸ κοντάρι χτύπας, καλοθρέφομον
 κι αἰξίαινα σὰ βλαστάρι, στὸ Θρωᾶκα κοντὰ 20
 τὸ φίλο τοῦ πατρός μου, ὁ δόλιος. Ἄλλ' ἀφοῦ
 χάθηκ' ἡ Τροία κι ὁ Ἔκτορας σκοτώθηκε,
 κὴ πατρικὴ μου ἐστὶ ἀγκρεμίστη, κέπεσε
 στὸ θεόχτιστο βοιμὸ ὁ γονιός μου, ἀπ' τὸ φρονιά 25
 σφαγμένος, τ' Ἀχιλλέα τὸ γιό,— με σκότωσε
 γιὰ τὸ χρυσάφι ὁ φίλος τοῦ πατρός μου, δῖμέ,
 και μ' ἔρριξε στὸ πέλαγο, γιὰ νάχη αὐτὸς
 τὸ θησαυρὸ στὸ σπίτι του. Καὶ στὸ γιαιλὸ
 κείτομαι, ἀφοῦ πολλὲς φορὲς παραδείρια 30
 στήν τρικυμιά τοῦ πόντου, ἄκλαυτος κι ἄθαφτος.
 Καὶ τώρα ἐπάνω στὴ μανούλα μου πετῶ,
 σὰν ἄφηκα ἔρμο τὸ κορμί μου, ἀνέρος
 τρεῖς μέρες, ὅσες ἔχει ἡ δόλια μάνα μου
 ποῦρθεν ἀπὸ τὴν Τροία στὴ Χερσόνησο.
 Κι ὅλοι οἱ Ἄχαιοὶ σὰ δέσαν τὰ καρὰβιά τους 35
 ἄραξαν πλιά σ' αὐτοὺς τοὺς Θρακικοὺς γιαιλούς·
 γιὰτ' ὁ Ἀχιλλέας φάνηκε στὸ μνήμα του
 καὶ κράτησε ὅλον τὸν Ἑλληνικὸ στρατό,
 ποῦ ξεκινούσε με τὰ πλοῖα στὸν τόπο του.
 Τὴν ἀδερφή μου Πολυξένη ἐζήτησε 40
 γλυκὸ σφαχτὸ καὶ δῶρο γιὰ τὸ μνήμα του.
 Καὶ θὰ τὸ λάβῃ, δὲ θὰ μείνῃ ἀδώρητος
 ἀπὸ τοὺς φίλους του· καὶ σέρνει σήμερα
 τὴν ἀδερφή μου ἡ Μοῖρα της στὸ θάνατο·
 κὴ μάνα δυὸ παιδιῶν της δυὸ νεκροὺς θὰ ἴδῃ, 45
 ἔμένα καὶ τῆς δόλιας κόρης, θὰ φανῶ
 στὸ ἡμερο κῆμα τοῦ γιαιλοῦ ὁ ταλαίπωρος,
 στὰ πόδια ἐμπρὸς τῆς σκλάβας, γιὰ νὰ βρῶ ταφή.
 Τοὺς ἀφεντᾶδες τοῦ Ἄδη παρακάλεσα
 γιὰ νὰ θιαφτῶ καὶ πέσω στῆς μανούλας μου 50
 τὰ χέρια. Ὅσο γιὰ ἐμὲ θὰ λάβω ὅ,τι ἴθιλα·
 κι ἄς φύγω ἀπ' τὴ γερόντισσα μητέρα μου,
 ποῦ στὴ σκηνὴ διαβαίνει τ' Ἀγαμέμνονα,
 γιὰτὶ μοῦ εἶδε τὸ φάντασμα καὶ τρώμαξε. —
 Μάνα μου, ποῦ ἦσουν σπίτι σου βασίλισσα, 55
 τώρα εἶσαι σκλάβα, δόλια· πόσο δυστυχᾶς
 ὅσο εὐτυχοῦσες πρὶν' σοῦ πῆρε κάποιος θεὸς
 τὴν εὐτυχία καὶ σῶδωκε τὸ χαλασμό.
 (Χάνεται τὸ φάντασμα τοῦ Πολυμήστορα. — Ἀνοίγει ἡ θύρα
 τῆς σκηπῆς καὶ προβαίνει ἑλιμμένη ἡ Ἐκάθη ποῦ τὴν κρατοῦν
 σκλάβες καὶ συντρόφισσές της νὰ μὴν πέσῃ.)

ΕΚΑΒΗ

Σύρτε μ' ἔξω, κοπέλες, ἔμένα τῆ γριά,
 σύρτε μ' ἀναβαστώντας, τὴν δμῶδουλή σας, 60
 ποὺ βασίλισσα πρὶν, Τρωαδίτισσες, ἤμουν·
 πάρτε με, φέрте με, ἀκολουθᾶτε, σηκῶστε με
 ἀπὸ τὸ γέρικο χέρι κρατώντας με·
 κ' ἐγὼ σὲ δεκανίμι στραβὸ ἀπακουμπώντας, 65
 ποὺ στὸ χέρι κρατῶ, τ' ἀργοκίνητο βάδισμα
 τῶν ποδιῶν μου θὰ βιάσω, τρεχάτη.
 Ὡ τοῦ Δία ἀστροφεγγιά, καὶ νυχτιὰ σκοτεινῆ,
 γιατί τάχα τῆ νύχτα σηκῶνομ' ἐγὼ
 μὲ τρομάρες, μὲ φάσματα; Ὡ δέσποινα Γῆ, 70
 τῶν μαυρόφτερον μᾶνα δνειράτων,
 μακριὰ διώχων τῆς νύχτας τὴ φόβια δρασιά,
 ποὺ εἶδα ἐγὼ στ' ὄνειρό μου,
 γιὰ τὸ γιό μου, ποὺ μοῦ τὸν φυλάγουν στὴ Θράκη 75
 καὶ γιὰ τὴν ἀκριβὴ κόρη μου Πολυξένη.
 Ὡ τοῦ σκότους θεοί, ἔσεῖς γλυτώστε τὸ γιό μου,
 τοῦ σπιτιοῦ μου κ' ἐμένα τὸ μόνο ἀντιστήλι, 80
 ποῦναι ἐδῶ τώρα στὴ χιονοσκεπαστὴ Θράκη,
 φίλος του πατρικὸς τὸν φυλάγει·
 θὰ μᾶς ἔρθῃ καινούργιο κακό.
 Κάποιος θρηῖνος πικρὸς θὰ μᾶς βρῆ τὲς πικρές.
 Ἔτσι πρώτη φορὰν ἢ καρδιά μου 85
 λαχταράει κι ἀδιάκοπα τρέμει.
 Ποῦ νὰ ἰδῶ τὴ θεόπνευστὴ τάχα ψυχὴ
 τοῦ Ἑλενοῦ ἢ τῆς Κασάντρας, γυναῖκες,
 τὰ δνειρά μου νὰ μοῦ ξεδιαλύσουν;
 Ποῦ εἶδα ἓνα λύκο νὰ σφάζῃ μὲ τὰ *ματοστάλαχτα νύχια 90
 μιὰ παραλλήλῃ ἐλαφίνα ἀπὸ τὰ γόνατά μου ἀρπαγμένη,
 βιαστικὰ κι ἄσπλαχνα. Μοῦρθε κι ἄλλῃ τρομάρα:
 ψηλὰ στοῦ τάφου του τὴν κορφὴ φανερώθη
 τὸ στοιχειὸ τ' Ἀχιλλέα καὶ ζητοῦσε
 μιὰ ἀπὸ τὲς πολυβασανισμένες
 Τρωαδίτισσες δῶρο νὰ λάβῃ. 95
 Ἄπὸ τὴν κόρη μου, τὴ δική μου τὴν κόρη,
 διώξετέ το, θεοί μου, σᾶς πέφτω στὰ πόδια.

ΠΑΡΟΔΟΣ

(* Ἐρχονται ἀπὸ δεξιὰ κι ἀριστερὰ οἱ Τρωαδίτισσες σκλάβες
 — Ο ΧΟΡΟΣ — κ' ἡ Κορυφαία τοῦ χοροῦ λέγει:)

ΧΟΡΟΣ

- Ἦρθα, Ἐκάβη, τρεχάτη σ' ἔσένα
 τὲς σκηνὲς τῶν ἀρχόντων ἀφήνοντας.
 ὅπου μὲ προσταγὴ καὶ λαχνό 100
 δούλα βρίσκομαι, ἀφοῦ ἀπὸ τὸ κάστρο τῆς Τροίας
 οἱ Ἀχαιοὶ μὲ κοντάρια καὶ λόγγες
 σουβλερὲς μ' ἔσυραν σκλάβα, δὴμέ, τοῦ πολέμου·
 δὲ θὰ σοῦ ξαλαφρώσω τὰ πάθια διόλου,
 μόνον τὸ μέγα βάρος βασιτώντας 105
 τοῦ μαντάτου ποῦ φέρνω, καινούργιο κακὸ θὰ σοῦ πῶ.
 Λέγουν πὼς στῶν Ἀχαιῶν τῇ μεγάλῃ τὴν σύναξη
 τῶβρηκαν εὐλογο γιὰ νὰ σφάζουν τὴν κόρη σου
 θῦμα στὸν Ἀχιλλέα· στὸν τάφο του αὐτοῦς
 μάθε πὼς μ' ἄρματα χρυσὰ φάνηκε ὀρθὸς 110
 καὶ σταμάτησε τὰ θαλασσόδρομα πλοῖα,
 ποῦ στὰ ξάρτια σφιχτὰ τέντωναν τὰ πανιά,
 τέτοια φωνάζοντας :
- « Ἕλληνες, ποῦ κινᾶτε νὰ πᾶτε
 καὶ τὸ μνημα μου ἀφήνετε ἀτίμητο ; » 115
 Καὶ μεγάλῃς συνέριαις συγκρούστηκαν κύματα,
 ποῦ στὸν πολεμικὸ τῶν Ἑλλήνων στρατὸ
 πέρναε δίβουλη γνώμη, καὶ ἄλλοι εὔρισκαν δίκιο
 γιὰ νὰ σφάζουν τὸ θῦμα στὸ μνημα, καὶ ἄλλοι ὄχι.
 Γιὰ δικό σου καλὸ προσπαθοῦσεν 120
 ὁ Ἀγαμέμνωνας, ποῦ σὲ μιὰ κλίνη κοιμᾶται
 μὲ τὴν προφήτισσα Βάκχη, τὴν κόρη σου·
 μὰ οἱ δυὸ γιοὶ τοῦ Θησέα, τῆς Ἀθήνας βλαστάρια,
 ἔμπρὸς στὸ πλῆθος δυὸ λόγους ἐκήρυξαν,
 συμφωνώντας κοὶ δυὸ σὲ μιὰ γνώμη 125
 τ' Ἀχιλλέα νὰ τιμῆσουν τὸν τάφο
 μ' αἶμα νιότικο· καὶ τῆς Κασάντρας τὴν κλίνην
 εἶπαν πὼς δὲ θὰ τὴ λογαριάσουν ποτὲ
 στ' Ἀχιλλέα τῇ λόγγῃ μπροστά.
- Κὴ παρατενωμένη τοὺς λογομαχία 130
 φαίνονταν ἰσοδύναμη, ὡς ἔτου ὁ παμπόνηρος
 λογοκόπος, γλυκόλαλος καὶ λαοκόλακας
 τοῦ Δαέρτη ὁ γιὸς τὸ στρατὸ καταπεῖθει
 νὰ μὴ καταφρονέσουν τὸν πρῶτον ἀπ' ὄλους
 τοὺς Δαναοὺς, γιὰ μιὰ σκλάβα ποῦ πρέπει νὰ σφάζουν, 135
 καὶ νὰ μὴν πῆ κανεὶς ἀπὸ τοὺς πεθαμένους
 παραστεκούμενος κοντὰ στὴν Περσεφόνη,

πὼς ἐφίγαν ἀπὸ τῆς Τρωάδας τοὺς κάμπους
 οἱ Δαναοὶ ἀχάριστοι στοὺς Δαναοὺς,
 ποῦ γὰρ τοὺς Ἕλληνες χάθηκαν. 140
 Καὶ σὲ λίγο θὰ φτάσῃ ὁ Ὀδυσσεύς
 νὰ σοῦ ἀρπάξῃ τὴν κόρη ἀπ' τὸν κόρφο
 κι ἀπὸ τὸ γέρικό σου τὸ χέρι μὲ βιά.
 Πήγαινε στοὺς ναοὺς, πήγαινε στοὺς βομοὺς,
 στ' Ἀγαμέμνονα πέσε τὰ γόνατα ἰκέτισσα, 145
 φώναξε δυνατὰ τοὺς θεοὺς τοῦρανοῦ
 καὶ τοῦ κόσμου τοῦ κάτω.
 Γιατ' ἐσὲ ἢ θὰ γλυτώσουν οἱ κλάψες
 ἀπ' τὴ δόλια σου κόρη νὰ μὴν δεφρανέψης,
 ἢ θὰ ἰδῆς τὴν παρθένα στὸ μνήμα πεσμένη 150
 προύμυτα, μὲς στὸ κόκκινον αἶμα νὰ πλῆ
 κι ἀπὸ τὸν χρυσοστόλιστο πρῶτα λαιμὸ τῆς
 μελανόλαμπρη βρῦση νὰ ρέῃ.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ Α΄.

ΕΚΑΒΗ.

Ὀϊμὲ ἢ δύστυχη, τί νὰ φωνάξω ;
 ποιά βοή, καὶ ποιὸν τάχ' ὄδυρμό ; 155
 δόλια ἐγὼ μὲ τὰ δόλια γεράματα,
 μὲ τὴν ἀβάσταχτη τὴ σκλαβιά,
 τὴν ἀνυπόφερτη ἀλίμονό μου.
 Ποιὸς βοήθεια θὰ δώσῃ σ' ἔμένα ;
 ποιά γενιά καὶ ποιά χώρα ; 160
 Χάθηκε ὁ γέροντας, τὰ παιδιά μου χαθῆκαν.
 Σὺν ποιὸ δρόμο νὰ πάρω πλιό, τοῦτον ἢ ἐκεῖνον ;
 ποῦ νὰ πάγω ; καὶ ποῦ
 δαίμονας ἢ θεὸς
 θὰ μοῦ γένῃ βοηθός ; 165
 Τί κακά, Τρωαδίτισσες, φέροντε,
 τί κακὰς συμφορὰς, ποῦ μοῦ φέρετε τώρα
 μ' ἀποχαλάσετε, μ' ἐχαλάσετε, διμέ
 δὲν ποθῶ πλιά νὰ ζῶ μὲς στὸ φῶς. —
 Ὡ ταλαίπωρο πόδι μου, δδήγα με,
 τὴ γερόντισσα δδήγα με, 170
 στὴν αἰλὴ μέσα τούτη.
 Ὡ παιδάκι μου, ὦ κόρη
 δυστυχέστατης μίνας, γὰρ πρόβαλε,
 πρόβαλ' ἔξω ἀπ' τὸ σπῆτι, τῆς μίνας σου
 τὴ φωνήν, ὦ παιδί μου, νὰκούσης,

- για να μάθης τί λόγο τί λόγον
ὅπου ἀκούω για τή ζωή σου. 175
- ΠΟΛΥΞΕΝΗ. ὦ μητέρα, μητέρα, τί κράξεις; δῖμέ, τί καινούργια
συμφορὰ διαλαλεῖς καί με τέτοια τρομάρα σκιαγμένη
σάν πουλι με ξεπέταξες ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι;
- ΕΚΑΒΗ. Κόρη μου ἀλίμονο. 180
- ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Τί μου πιρολαλεῖς; προμηνήματα μαύρα.
- ΕΚΑΒΗ. Συμφορὰ στή ζωή σου.
- ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Πές το, νά μὴν τὸ κρύψης διόλου.
Μάνα μου, πῶς τρομάζω, τρομάζω,
γιατί νάναστενάξῃς; 185
- ΕΚΑΒΗ. Κόρη μου, κόρη μου, δυστυχέστατης μάνας.
- ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Τί ναι αὐτὸ ποὺ μοῦ λές;
- ΕΚΑΒΗ. Μὲ μι ἰ γνώμη ἢ γενιὰ τῶν Ἀργείων
συμφωνεῖ νὰ σὲ σφάζῃ
στοῦ Ἀχιλλέα τὸν τάφο. 190
- ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Ἄχ μανούλα μου, πῶς ξεστομίζεις
ἓνα τέτοιο κακὸ βαρυνθρήνητο; πές μου,
δόλια μάνα μου, πές μου.
- ΕΚΑΒΗ. Κόρη μου, θὰ σοῦ πῶ τὰ πιρολόγια λόγια
μοῦ εἶπαν πῶς μες στή σίναση εἶ Ἀργῖτες 195
δῖμέ πῆραν ἀπόφραση για τή ζωή σου.
- ΠΟΛΥΞΕΝΗ. ὦ δεινὰ πῶπαδες, ὦ πανταλαίπωρη,
μάνα μου, ἀλίμονο στήν πιρορή σου ζωή,
ποιό για σένα ποιό πάλι κακὸ
μισητὸ κι ἀνεκδήγητο 200
κάποιος δαίμονας σῶστελε;
- Ποτὲ πλιὸ ἢ κόρη σου ἐγώ, ποτὲ πλιὸ λοιπὸν
μες στὰ δόλια σου ἢ δόλια γεράματα
στή σκλαβιά δὲ θὰ σὲ συμβοηθήσω.
Γιατὶ σὰν τὸ βουνόθρεφτο μόσχι, 205
δόλια μάνα, τὴ δόλια σου κόρη
θὰ με ἰδῆς ἀπ' τὰ χέρια σου ἀνάρπαστη
καὶ λαιμοκοπημένη, στὸν Ἄδη στελμένη,
μες στὸ σκότος τῆς γῆς, ποὺ θὰ κείτωμαι
μὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἢ ταλαίπωρη. 210
- Κλαίω τή ζωή σου τὴ δύστυχη, μάνα μου,
μὲ πανόδυρτους θρήνους,
τὴ δική μου ὅμως ζωή, τὸ χαμὸ καὶ τὸν ὄλεθρο
δὲν τὰ κλαίω· γιατ' ὁ θάνατος ἔλαχεν
εὐτυχία μεγάλη για μένα. 215
- (Πέφτει Ἐρηνώνας στήν ἀγκαλιὰ τῆς Ἐκάβης.)

- ΧΟΡΟΣ. Νὰ πῶρεται ὁ Ὀδυσσεύς μὲ πόδι βιαστικό
κάποιον καινούργιο λόγο, Ἐκάβη, νὰ σοῦ πῆ.
- ΟΔΥΣΣΕΥΣ. Ξέρεις θαρῶ γυναῖκα, τί φρονεῖ ὁ στρατός
καὶ τί πλιὸ ἀποφασίστηκε, μὰ θὰ σοῦ πῶ.
Εὐλογο τῶβρον οἱ Ἀχαιοὶ τὴν κόρη σου 220
τὴν Πολυξένη νὰ σφάζουν στὸ δροθόχωμα
τοῦ τάφου τ' Ἀχιλλέα. Τῆς κόρης συνοδειὰ
στέλνουν ἐμᾶς, καὶ τῆς θυσίας φροντιστὴ
κἐκτελεστὴ ἔχουν βάλει τ' Ἀχιλλέα τὸ γιό.
Ξέρεις λοιπὸν τί κάνε; μῆτε μὲ τὴ βιά 225
νὰ σε χωρίσουν, μῆτε νὰ πιαστῆς μ' ἐμέ·
Ξέρεις τὴ δύναμή σου καὶ τὰ πάθη σου·
καὶ στὰ δεινὰ πράμα σοφὸ εἶναι ἡ φρόνηση.
- ΕΚΑΒΗ. Ὅϊμέ· κακὸ μεγάλο, βλέπω, πλάκωσε
γεμᾶτο στεναγμούς, γεμᾶτο δάκρυα. 230
Γιατὶ κἐγὼ δὲ χάθηκα ἐκεῖ πῶπρεπε,
καὶ δέ με σβηθοῦσε ὁ Δίας, μὸν μ' ἔχει νὰ ἰδῶ
καὶ ἄλλα κακὰ φριχτότερα ἢ ταλαίπωρη;
Κι ἂν ἤμποροῦν οἱ σκλάβοι τοὺς ἐλείτερουσ
μὲ λόγια νὰ ρωτήσουν ὄχι ἐγγιχτικά, 235
μῆτε πικρά, σ' ἐσέν' ἀνάγκη εἶναι νὰ πῶ,
κἐγὼ νὰκούσω τί θὰ μ' ἀντιλογηθῆς.
- ΟΔΥΣΣΕΥΣ. Μποροῦν, ῥῶτα· δέ με πειράζει ἡ ἄρρητα.
- ΕΚΑΒΗ. Θυμᾶσαι ὄντα ῥθεσ μὲς στὴν Τροία κατὰσκοπος,
κακοντυμένους καὶ ἄσημιος, καὶ ὄσταζαν 240
στὰ γένεια ἀπὸ τὰ μάτια δάκρυα μ' αἵματα;
- ΟΔΥΣΣΕΥΣ. Ξέρω· καὶ λίγο δὲ μοῦ τρόμαξε ἡ καρδιά.
- ΕΚΑΒΗ. Καὶ σ' εἶδ' ἡ Ἑλένη καὶ τό εἶπε μόνον σ' ἐμέ;
- ΟΔΥΣΣΕΥΣ. Θυμοῦμαι ὅτι ἦρθα σὲ μὲγάλον κίνδυνο.
- ΕΚΑΒΗ. Καὶ ντροπιασμένους μῶγγιζες τὰ γόνατα; 240
- ΟΔΥΣΣΕΥΣ. Ποῦ μοῦ ἐνεκρῶθη τὸ χέρι στὰ πέπλα σου.
- ΕΚΑΒΗ. Σ' ἔσωσα κἐξω ἀπὸ τὴν Τροία σ' ἔσειλα;
- ΟΔΥΣΣΕΥΣ. Ναί, καὶ ἀντικρῶζω τώρα αὐτὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλιοῦ.
- ΕΚΑΒΗ. Λοιπὸν τί μοῦ εἶπες τότε, ποῦ ἦσαν σκλάβος μου;
- ΟΔΥΣΣΕΥΣ. Αἰῶν πολλῶν σοφίσματα, νὰ μὴ χαθῶ. 250
- ΕΚΑΒΗ. Λοιπὸν κακὸς δὲ δείχνεις μ' αὐτὲς τὲς βουλές,
ποῦ ἐνῶ ἀπὸ μὲ εἶδες ὅσα λές, μὰ ἕνα καλὸ
σ' ἐμᾶς δὲν κάνεις, μόνο ὅσο μπορεῖς κακὸ; — 255
Ἀχάριστο εἶν' τὸ γένος σας, ὅσοι τιμὲς
ρητόρων κνηγατέ· ἄς μὴ σᾶς γνῶρίζα,
ποῦ δὲ σᾶς μέλει ἂν βλάψετε τοὺς φίλους σας,
φτάνει κάτι ἀρεστὸ νὰ λέτε στὸ λαό.

- Τάχα σὰν τί σοφία αὐτὸ τὸ νόμισαν
 κἔδωκαν ψῆφο νὰ σφάξουν τὴν κόρη μου ;
 Τὸ χρέος τοὺς ἀνάγκασε στὸν τάφο αὐτοὶ 260
 νὰ κάνουν ἀνθρωποσφαγὴν, ἐνῶ ἔπρεπε
 θυσία βωδιῶν ; ἢ ὁ Ἀχιλλέας θέλοντας
 νάντισκοτώσῃ τοὺς φονιάδες του, ὥρισε
 δίκιον τὸ φρόνο της ; Μὰ αὐτὴ δὲν τοῦφταιξε
 διόλου. Τὴν Ἑλένη πρέπει νὰ ζητᾶ 265
 θῦμα στὸν τάφο· αὐτὴ στὴν Τροία καὶ στὸ χαμὸ
 τὸν ἔφερε. Μὰ ἂν πρέπει σκλάβια νὰ χαθῆ
 πανώρια, διαλεχτή, γιὰ μᾶς δὲν εἶναι αὐτό.
 Ἡ Τυνδαρίδα, αὐτὴ εἶναι ἡ παγκαλόμορφη,
 κι αὐτὴ βρέθηκε φταίχτρα πλειότερο ἀπὸ ἐμᾶς. 270
 Ὡς πρὸς τὸ δίκιο αὐτὰ σοῦ ἀντιλογιοῦμ' ἐγώ.—
 Ἄλλ' ὅσα νὰ μου ἀνταποδώσῃς σοῦ ζητῶ,
 γιὰ ἄκουε· τὸ χέρι μῶγγιζες, ὡς λές, κι αὐτὸ
 τὸ γέροντό μου μάγουλο, γονατιστός.
 Κἔγὼ τὰ ἴδια σοῦ ἀντιγγίζω καὶ ζητῶ 275
 τὴ χάρη ἐκείνη τώρα καὶ παρακαλῶ
 τὴν κόρη μὴ μου ἀρπάξεις ἀπ' τὰ χέρια μου,
 φτάνουν οἱ σκοτωμένοι, μὴν τὴ σφάζετε.
 Μ' αὐτὴν ξεχνῶ τὲς συμφορὰς καὶ χαίρομαι,
 κι αὐτὴν παρηγοριὰ ἔχω σὲ τόπο πολλῶν, 280
 πατριδα, βᾶγια, στήριγμα, ὀδηγῆτρα μου.
 Σ' ὅσα δὲν πρέπει ὡς μὴ νικοῦν οἱ δυνατοί·
 κι ὅσοι εὐτυχοῦν θαρροῦν πὼς πάντα θὰ εὐτυχοῦν ;
 Κἔγὼ ἤμιον μιά φορά, τώρα δὲν εἶμαι πλιά·
 μιὰ μέρα τᾶγαθὰ μου ὅλα μοῦ τᾶρπαξε.— 285
 Μά, νὰ σὲ ἄγγιξω στὰ γένηια, σπλαχνίσου με,
 λυπήσου με, καλέ μου· γύρνα στὸ στρατό,
 κατὰπεισέ τους, πὼς κοῖμα νὰ σφάζετε
 γυναῖκες, ὅπου πρὶν τὲς σπλαχνιστήκετε
 κι ἀπ' τοὺς βωμοὺς τραβώντας δὲν τὲς σφάζετε. 290
 Κἔχετε νόμον ἴδιο ὡς πρὸς τὸ φρόνο ἔσεϊς
 καὶ γιὰ τοὺς δούλους καὶ γιὰ τοὺς ἐλεύτερος·
 μὰ θὰ τοὺς πείσῃ ἡ ἀξία σου κι ἄδικα ἂν πῆς·
 γιὰτὶ τὸν ἴδιο λόγο ἂν ποῦν κοὶ ἀσήμαντοι
 κοὶ ἔξακουστοὶ δὲν ἔχει κῆδία δύναμη. 295
- ΧΟΡΟΣ.
 Ἀνθρώπου ἔτσι σκληρὴ δὲ βρίσκεται καρδιά,
 ποῦ δὲ θὰ βγάλῃ δάκρυ ἀκούοντας τοὺς κλαυθμούς,
 τοὺς θρήνους σου, καὶ τοὺς μεγάλους σου ὀδυρμούς.
 ΟΔΥΣΣΕΥΣ. Μάθε το Ἑκάβη, μὲ τὸ νοῦ σου μὴ θαρρεῖς,

- ἀπ' τὸ θυμὸ σου, ἔχτρὸν ὄποιον καλὰ ὀμιλεῖ. 300
 Ἔτοιμος εἼμ' ἐγὼ γὰρ νὰ γλυτώσω ἐσέ,
 ποῦ μῦκανες καλὸ — τὸ λέγω στὰ σωστά·
 μὰ ὅσα μπρὸς σ' ὄλους εἶπα δὲ θὰ τάρνηθῶ :
 σὰν ἀόρηθκεν ἡ Τροία, στὸν πρῶτο τοῦ στρατοῦ
 θυσία νὰ γένῃ ἡ κόρη σου, ποῦ τὴ ζητεῖ. 305
 Κοί πλειότερες οἱ χῶρες δυστυχοῦν γι' αὐτό,
 ποῦ δὲν ἀπολαβαίνει ὁ ἀντρεῖος καὶ καλὸς
 τίποτε παραπάνω ἀπ' τοὺς ἀνίκανους.
 Τὸν Ἀχιλλεῖα ἀξίζει νὰ τιμοῦμε ἡμεῖς,
 ἀφοῦ γὰρ τὴν Ἑλλάδα πέθαν' ἐνδοξα. 310
 Ντροπὴ δὲν εἶναι φίλο νὰ τὸν εἴχαμε
 σὰ ζοῦσε μόνο κι ὄχι πλιά ἀφοῦ χάθηκε ;
 Καλά· μὰ ἂν γένῃ πάλι σύναξη στρατοῦ
 καὶ πόλεμος καινούργιος, τί θὰ πῆ κανεῖς ;
 Θὰ πολεμοῦμε ἢ θάγαποῦμε τὴ ζωή, 315
 τὸ σκοτωμένο βλέποντας ἀτίμητο ;
 Κι ὅμως ἐγὼ ὅσο ζῶ, κι ἂν θᾶχω λιγοστὰ
 μέρα τὴ μέρα, πάντα θὰ μοῦ ἴναι ἀρκετά·
 τὸν τάφο μου ὅμως στολισμένο θὰ ἦθελα
 νὰ φαίνεται· καὶ πάντα μένει ἡ χάρη αὐτή. — 320
 Κι ἂν λὲς πὼς βασανίζεσαι ἄκουε κέμέ.
 Ἔχομε ὄχι λιγώτερο ἀπὸ σὲ κέμεῖς
 δύστυχες γριὲς γυναῖκες κι ἄντρες γέροντες,
 καὶ νύφες χῆρες ἀπὸ ζηλευτοὺς γαμπρούς,
 ποῦ τὰ κορμιά τους κρύβει ἐκείνη ἡ Ἰδαία γῆς. 325
 Ὑπόμεινέ τα· κι ἂν κακὰ τῶβραμ' ἔμεῖς
 τὸν ἄξιο νὰ τιμοῦμε, ἀνόητους ἄς μᾶς ποῦν·
 μὰ οἱ βάρβαροι ἐσεῖς μῆτε κὰν τοὺς φίλους σας
 θαρροῦτε φίλους, μῆτε ὄσους ἀπέθαναν
 μὲ δόξα τοὺς τιμάτε, — κι ἔτσι θὰ εὐτυχῇ 330
 ἡ Ἑλλάδα, κέσεῖς θὰ εἶστε ὅπως κὴ γνώμη σας.
 Ἄχ! τί μέγα κακὸ νᾶναι σκλάβος κανεῖς
 κι ὅσα δὲν πρέπει νὰ τραβᾷ ἀπ' ἀνάγκη του.
 Κόρη, τὰ λόγια πού εἶπα γὰρ τὸ φόνου σου
 τοῦ κάκου στὸν ἀέρα ἐγὼ τὰ πέταξα· 335
 μὰ ἂν δύνεσαι ἀπ' τὴ μάνα σου ἐσὺ πλειότερο,
 προσπάθα, σὰν τᾶηδόνι βγάζοντας κέσθ
 κάθε φωνή, τὴ ζωὴ σου νὰ μὴ στερηθῆς.
 Πρόσπεσε στοῦ Ὀδυσσεᾶ τὸ γόνα κλαίοντας
 γιὰ νὰ τὸν καταπέσις· ἔχεις νὰ τοῦ πῆς· 340
 ἔχει κι αὐτὸς παιδιὰ, γιὰ νὰ σε σπλαχνιστῇ.

ΧΟΡΟΣ.

ΕΚΑΒΗ.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Βλέπω, Ὀδυσσεά, πού κρύβεις μέσ στο φόρεμα

τὸ δέξιο σου τὸ χέρι, καὶ τὸ πρόσωπο

πίσω τὸ στρέφεις, μὴ ὕγιζω τὸ γένειο σου.

Θάρρος· στὸ Δία δέ σ' ἐξορκίζω, γλύτωσες·

θάρρω κοντά σου ἀφοῦ ἡ ἀνάγκη τὸ καλεῖ,

κι ἀφοῦ ποθῶ τὸ θάνατο· κι ἂν τάρνηθῶ

δειλὴ γυναῖκα καὶ φιλόζωη θὰ φανῶ.

Γιατὶ νὰ ζῶ; πού εἶχα πατέρα βασιλιά

τῶν Τρώων· πρῶτο ἀπ' ὄλα στὴ ζωὴ μου αὐτό·

μεγάλωσα μ' ἐλπίδες ἔπειτα καλὲς

γιὰ βασιλιάδες νύφη πολυζήτητη,

ποιός νὰ με πάρη ταίρι στὸ παλάτι του·

κῆμουν στῆς Ἰδας τὲς γυναῖκες μιὰ κυρὰ

καὶ στὰ κορίτσια ἢ δόλια μυριοζήλευτη,

κι ὅμοια μὲ τὲς θεές, ἔξδν τὸ θάνατο.

Τώρα εἶμαι σκλάβα· αὐτὸ δὲ πρῶτα τῶνομα,

πού ἄμαθο τῶχω, νὰ ποθῶ τὸ θάνατο

μὲ κάνει· κῆπειτα ἴσως βρῶ σκληρόψυχο

ἀφέντη, πού μ' ἀσῆμι θάγοράση ἐμέ,

τὴν ἀδερφή τοῦ Ἐκτορα κι ἄλλων πολλῶν,

καὶ σὰ με βιάση νὰ γενῶ στὰ σπίτια του

ζυμώτρα καὶ σαρώτρια κι ἀνυφάντρια,

θὰ μ' ἀναγκάση μαῦρες μέρες νὰ περνῶ·

καὶ θὰ μολέψη ἀγοραστὸς δοῦλος κανεῖς

τὴν κλίνη μου, τὴν πρὶν βασιλοζήλευτη.

Ὅχι ἄς μὴ ἴδουν τὰ μάτια μου τέτοια ζωὴ,

καὶ δίνω πλιὰ στὸν Ἄδη τὸ κορμάκι μου.

Αἶ λοιπὸν πάρε μ', Ὀδυσσεά, καὶ σφάζε με·

γιατὶ οὔτ' ἐλπίδας οὔτ' ἰδέας βλέπω κὰν

παρηγοριά, νὰ καλοπάθω ἐγὼ ποτέ.—

Κἔσύ, μάνα μου, ἐμπόδιο μὴ μοῦ γένεσαι

μὲ λόγια ἢ μ' ἔργα· δέξου νάπεθάνω ἐγώ,

πρὶν νὰ μὲ βροῦν κακὰ σ' ἐμέν' ἀταίριαστα.

Γιατ' ὅποιος λίκρες δὲν ἐγεύτηκε, βαστᾶ,

μὰ στὸ ζυγὸ σὰ βάλῃ τὸ λαιμὸ πονεῖ·

καὶ κάλλιο νάπεθάνῃ αὐτὸς παρὰ νὰ ζῇ·

γιατὶ ἡ κακὴ ζωὴ εἶναι μέγα βάσανο.

ΧΟΡΟΣ.

Εἶναι τρανὴ σφραγίδα καὶ σημαδιακὴ

τὸ λαμπρὸ γένος, καὶ στοὺς ἀξιους πλεῖοτερο

τῶνομα τῆς λαμπρῆς γενιάς ὑψώνεται.

ΕΚΑΒΗ.

Καλὰ εἶπες κόρη, ἀλλ' ἔχει λύπη τὸ καλό.

Κι ἂν πρέπει τοῦ Πηλέα νὰ εὐχαριστήσητε

345

350

355

360

365

370

375

380

- τὸ γιῶ, καὶ κατηγορία νὰ μὴν ἔχετε,
 τούτη μὴν τὴ σκοτώνετε, Ὅδυσσέα· ἐμὲ 385
 στὸ μνημα φέρετε τ' Ἀχιλλέα καὶ σφάζετε,
 μὴ με λυπᾶστε· ἐγὼ τὸν Πάρη γέννησα,
 ποὺ τόξεψε τὸν Ἀχιλλέα θανάσιμα.
- ΟΔΥΣΣΕΥΣ. Αὐτὴν ὁ ἦσκιος τ' Ἀχιλλέα ζήτησε
 γιὰ νὰ πεθάνη, κι ὄχι ἐσέ, γερόντισσα. 390
- ΕΚΑΒΗ. Μαζὶ κάν με τὴν κόρη μου σκοτώστε με,
 κἔτσι διπλὸ θὰ γένη τὸ αἷμα ποὺ θὰ πιῆ
 κἢ γῆ κι ὁ πεθαμμένος ποὺ τάποζητεῖ.
- ΟΔΥΣΣΕΥΣ. Φτάνει ὁ χαμὸς τῆς κόρης σου, δὲ χρειάζεται
 κι ἄλλον· ποὺ εἶθε νὰ μὴ χρωστούσαμε κι αὐτόν. 395
- ΕΚΑΒΗ. Ἀνάγκη νὰ πεθάνω με τὴν κόρη μου.
- ΟΔΥΣΣΕΥΣ. Τί λές; πὼς ἔχω ἀρέντες δὲν τὸ γνώριζα.
- ΕΚΑΒΗ. Σὰν ὁ κισσὸς τὸ δρῦν θὰ τὴ σφιχτοκρατῶ.
- ΟΔΥΣΣΕΥΣ. Ὅχι, ἀν θάκουσῃς τοὺς φρονημωτέρους σου.
- ΕΚΑΒΗ. Θέλοντας δὲν ἀφήνω ἐγὼ τὴν κόρη μου. 400
- ΟΔΥΣΣΕΥΣ. Κεῖγὼ δὲ φεύγω καὶ νὰφήσω αὐτὴν ἐδῶ.
- ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Μάνα, ἀκουσέ με· κέσύ, τοῦ Λαέρτη γιέ,
 συμπάθα τοὺς γονιοὺς ποὺ δίκια ἀγαναχτοῦν,
 κέσύ, δόλια, μὴ μάχεσαι τοὺς δυνατοὺς.
 Θέλεις νὰ πέσῃς χάμω καὶ νὰ πληγωθῆ 405
 τὸ γέρικο κορμί σου, ποὺ θὰ σὲ σκουντοῦν,
 καὶ νὰ ὑβριστῆς, ποὺ χέρι νέου θὰ σε τραβᾷ;
 τέτοια θὰ πάθῃς! Ὅχι, δὲ σοῦ πρέπει αὐτό.—
 Μὰ δός μου τὸ χεράκι σου, μανούλα μου,
 κι ἄς σμιξομε γλυκὰ τὰ δυὸ μας μάγουλα· 410
 ποὺ τὴν ἀχτίδα καὶ τὸν κύκλο τοῦ ἡλιοῦ
 ποτὲ δὲ θὰ ξανατικρῶσω ἄλλη φορὰ.
 Δέξου λοιπὸν τὰ τελευταῖα λόγια μου.
 Μανούλα μου, στὸν κάτω κόσμο φεύγω πλιά,
 (Τὴν ἀγκαλιάζει καὶ φιλοῦνται.)
- ΕΚΑΒΗ. Ἀχ κόρη μου, κέγὼ σκλάβα θὰ ζῶ στὸ φῶς;
 ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Ἀνύπαντρη, ἀτραγοῦδιση, ὡς δὲ μῶπρεε!
 ΕΚΑΒΗ. Δόλια, κόρη μου, ἐσύ, κι ἄθλια γυναῖκα ἐγώ.
 ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Στὸν Ἄδη ἐκεῖ θὰ κείτωμαι μακριὰ ἀπὸ σέ.
 ΕΚΑΒΗ. Ἀχ· τί νὰ κάνω; ποῦ θὰ καταντήσω πλιά;
 ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Σκλάβα πεθαίνω, ἀπὸ πατέρα ἐλεύτερο. 420
- ΕΚΑΒΗ. Κέγὼ ἀποστερημένη πενήνια παιδιὰ.
- ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Στὸν Ἐκτορα καὶ στὸν πατέρα τί νὰ πῶ;
 ΕΚΑΒΗ. Πιές τους πὼς εἶμαι ἀπ' ὄλους δυστυχέστατη.
 ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Τὴν ξαναγκαλιάζει.)

- ᾠ στήθια, ὧ κόρφοι, ποῦ γλυκὰ μ' ἔθρέψετε.
 ΕΚΑΒΗ. Κόρη μου, μὲ τὴν πρώϊμα μαίρη μοῖρα σου. 425
 ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Ἐχε γειά, μάνα μου, ἔχε γειά Κασάντρα μου.
 ΕΚΑΒΗ. Γειά καὶ χαρὰ ἔχουν ἄλλοι, μὰ ὄχι ἡ μάνα σου.
 ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Κέσσύ, ἀδερφε Πολύδωρε, στοὺς Θρακηνοὺς.
 ΕΚΑΒΗ. Ἄν ζῆ· μὰ δὲν πιστεύω, σ' ὄλα εἶμ' ἄμοιρη.
 ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Ζῆ, καὶ τὰ μάτια θὰ σοῦ κλείσῃ στὴ θανά. 430
 ΕΚΑΒΗ. Πέθανα ἐγώ, πρὶν νὰ πεθάνω, ἀπὸ τὰ κακά.
 ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Σκέπασε μὲ τὰ πέπλα τὸ κεφάλι μου
 καὶ πάρε μ' Ὀδυσσεά, πού, πρὶν με σφάζετε,
 λιώνει ἡ καρδιά μου ἀπ' τοὺς θρήνους τῆς μάνας μου,
 λιώνω κι αὐτὴ μὲ τοὺς δικούς μου στεναγμούς.—
 ᾠ φῶς· μπορῶ νὰ σ' ἀποχαιρετίσω πλιό· 435
 μοῦ μένεις λίγο μόνον, ὅσο προχωρῶ
 πρὸς τὴ σφαγὴ καὶ στ' Ἀχιλλέα τὴ φωτιά.
 ΕΚΑΒΗ. Χάνομαι, δῆμέ· λυοῦνται οἱ ἄρμοί μου. ᾠ κόρη μου,
 πιάσε τὴ μάνα σου, ἄπλωσε τὸ χέρι σου,
 μὴ με ρημάξεις. Χάθηκα, κοπέλες μου. 440
 Ἔτσι νὰ ἰδῶ τὴν ἀδερφε τῶν Διόσκουρων
 τὴ Λάκαιναν Ἑλένη, ποῦ ξολόθρεψε
 τὴν πλούσια Τροία μὲ τὰ ὄμορφα τὰ μάτια της·
 (Σκεπάζει τὸ πρόσωπο μὲ τὸν πέπλο της καὶ σωριάζεται κάτω.)

ΣΤΑΣΙΜΟΝ Α'.

ΧΟΡΟΣ

(Στροφὴ α'.)

- Θαλασσινὸ ἀεράκι μου, ποῦ τὰ γοργὰ καράβια
 στὰ κύματα τῆς θάλασσας τὰ πελαγοδρομίζεις, 445
 ποῦ θὰ με πᾶς τὴν ἄμοιρη; σὺν ἀρπαγμένη σκλάβᾳ
 σὲ τίνος σπίτι θὰ βρεθῶ; σ' ἀραξοβόλι τοῦ Ἄργου
 ἢ στῆς Φθιώτιδας, ποῦ λέν τοὺς κάμπους της λιπαίνει 450
 ὁ ποταμὸς Ἀπιδανός, ὠραίων νερῶν πατέρας;

('Ἀντιστροφὴ α'.)

- Ἡ μὲ κουπὶ νερόλαμνο τὴ δύστυχη στελεμένη 455
 θὰ μ' ἀρμενίσῃς νὰ περνῶ ζωὴ βασανισμένη
 μὲς στὸ νησί, ποῦ ὁ φρόνικας πρωτόφαντος κῆ δάφνη
 πέταξαν κλώνους ἱερούς, γιὰ τῆς Λητώς τὴ χάρη, 460
 στὴ γέννα της τὴ θεϊκὴ, καὶ μὲ τὲς νιὲς τῆς Δήλου
 θὰ ὑμνῶ τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδας τὸ στέμμα καὶ τὰ τόξα; 465

(Στροφή β'.)

Ἡ στῆς Παλλάδας θὰ βρεθῶ τῆ χώρα, καὶ στὸν πέπλο
τὸν κρόκινο τῆς Ἀθηναῖς θὰ παρδαλοκενήσω
ξομπλιάζοντας μὲ λογιαστὰ κι ἀνθοβαμμένα ὑφάδια 470
ζευγαρωμένα τάλωγα στὰμάξι τῆς τῶροϊον,
ἧ τῶν Τιτάνων τῆ γενιά, ποῦ ὁ γιός τοῦ Κρόνου ὁ Δίας
μὲ κεραυνὸν δλόφλογο τὴν ἔχει ἀπονεκρώσει;

(*Αντιστροφή β'.)

Ἄλιμονο στὰ τέκνα μας, διμὲ καὶ στοὺς γονιούς μας, 475
κρίμα καὶ στὴν πατρίδα μας, πῶπεσε στοὺς Ἀργεῖτες
κι δλόκαπνη γκρεμίζεται, καμένη, ρημαγμένη
κείμενα σκλάβο θά με λὲν σὲ ξένον τόπο πάντα, 480
ποῦ τὴν Ἀσία παράτησα καὶ στὴν Εὐρώπην ἤρθα
καὶ τὰ παλάτια μου ἔλλαξα μὲ τοῦ Ἄδη τοὺς θαλάμους.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ Β'.

- ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ. Ποῦ νᾶβρω τὴν Ἑκάβη, νιὲς Τρωαδίτισσες,
ποῦ ἦταν τῆς Τροίας μιὰ φορὰ βασίλισσα; 485
- ΧΟΡΟΣ. Νά τὴν σιμά σου μὲ τὲς πλάτες κατὰ γῆς,
ποῦ κείμεται, Ταλθύβιε, πεπλοσκέπαστη.
- ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ. ὦ Δία, τί νὰ πῶ; Νὰ βλέπης τοὺς θνητούς;
ἦ στὰ χαμένα ἰδέα ψεύτικη ἔχομε
θαυρώντας πὼς ὑπάρχει γένος τῶν θεῶν, 490
ἐνῶ ἀνθρώπινα ὄλα ἡ τύχη κυβερνᾷ;
Αὐτὴ κυρὰ δὲν ἦταν τῶν πολύχρυσων
Φρυγῶν καὶ ταῖρι τοῦ παμπλοῦσιου Πριάμου;
Καὶ τῶρ' ἀπὸ τὸν πόλεμο ὅλη ἡ χώρα τῆς
ρήμαξε, κι αὐτὴ σκλάβο, γριά, δίχως παιδιά, 495
κείμεται χάμω, μὲ τὴ δόλια κεφαλὴ
στὴ σκόνῃ μέσα. Ἄλιμονο, εἶμαι γέροντας,
ἀλλὰ ἄς πεθάνω, πρὶν ξεπέσω ἔτσι ἄσχημα.—
Σήκω, δυστυχημένη, κι ὀρθὸ στίλωσε
τὸ στήθος καὶ τὸ κάτασπρο κεφάλι σου. 500
- ΕΚΑΒΗ. Ποιὸς δέ μ' ἀφήνει κατὰ γῆς; νὰ κείτωμαι;
ἄφσε με, ὅποιος κι ἂν εἶσαι, μὲς στὴ θλίψη μου.
- ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ. Εἶμαι ὁ Ταλθύβιος, ὑπηρέτης τῶν Δαναῶν,
ποῦ μ' ἔστειλε σ' ἐσένα ὁ Ἀγαμέμνωνας.
- ΕΚΑΒΗ. Καλέ μου, ἴσως νὰ σφάζουν θέλουν οἱ Ἀχαιοὶ 505

- κἔμὲ στὸν τάφου κῆρθες; λέγε, αὐτὸ ποθῶ.
 Ἄς τρέξωμε γοργά· γέροντα, ὀδήγα με.
- ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ. Τὴν κόρη σου ποὺ πέθανε, ἦρθα νὰ σου πῶ,
 γυναῖκα, νὰ τῆ θάψης· ἐδῶ μ' ἔστειλαν
 οἱ δυὸ οἱ Ἀτρεΐδεις· κι ὁ στρατὸς τῶν Ἀχαιῶν. 510
- ΕΚΑΒΗ. Ὅϊμέ, τί λές; σ' ἐμένα ὡς μελλοθάνατη
 δὲν ἔρχεσαι, παρὰ γιὰ νὰ μοῦ πῆς κακά;
 Πᾶς, κόρη μου, ἀπ' τῆ μάνα σου ἀφοῦ σ' ἄρπαξαν·
 κἔγὼ σ' ἀποστερήθηκα, ἢ ταλαίπωρη.—
 Καὶ πῶς μοῦ τὴν ξεκάνετε; ἄραγ' εὖσπλαχνα;
 ἢ μ' ἀπονιά τῆ σφάξετε σὰν ὄχτρισσα;
 γέροντα, λέγε, ἂν καὶ θὰ πῆς λόγια πικρά. 515
- ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ. Δάρουα διπλά, κυρά μου, γιὰ τῆς κόρης σου
 τὸν πόθο θέλεις νὰπολάψω· λέγοντας
 τώρα τῆ συμφορὰ θὰ κλάψω ὡς ἔκλαψα
 στὸ θάνατό της.— Ἦταν ὄλος ὁ στρατὸς
 στὸ μνημα ἔμπρὸς γιὰ τῆ σφαγὴ τῆς κόρης σου·
 σὰν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι τ' Ἀχιλλέα ὁ γιὸς
 τὴν Πολυξένη στὴν κορφὴ τὴν ἔστησε
 τοῦ τάφου· ἤμουν ἐγὼ κοντά· κι ἀκολουθοῦν 520
 νιοὶ διαλεχτοὶ τῶν Ἀχαιῶν, γιὰ νὰ κρατοῦν
 τῆς κόρης τὸ σπαρτάρισμα. Ἄφοῦ γέμισεν
 ὀλόχρυσο ποτήρι τ' Ἀχιλλέα ὁ γιός,
 σηκώνει στὸ νεκρὸ πατέρα του χοῆς·
 καὶ νὰ κηρύξω μῶγενψε παντοῦ σιωπή. 530
 Κἔγὼ στῆ μέση βγῆκα κἔτσι φώναξα:
 «Σιγάτε, Ἀχαιοί, σιγήσετ' ὄλος ὁ λαός,
 σωπάτε.» Καὶ τὸ πλῆθος στάθηκ' ἤσυχο.
 Κι αὐτὸς εἶπε: «Γιὰ τοῦ Πηλέα, πατέρα μου,
 δέξου μου τοῦτες τὲς εὐφραντικὲς χοῆς,
 ποὺ τοὺς νεκροὺς καλνοῦν· κἔλα νὰ πιῆς τάγνὸ
 μαῦρο τῆς κόρης αἷμα, ποὺ ὁ στρατὸς κἔγὼ
 προσφέρομε σ' ἐσένα· πρῶος γίνε μας
 καὶ δῶσε μας νὰ λύσωμε τῶν καρabiῶν
 τὲς πρῦμνες καὶ τὰ χαλινὰ καὶ μ' ἤσυχο 540
 ταξίδι ὄλοι νὰ πᾶμε στὴν πατρίδα μας.»
 Τόσα εἶπε, κι ὄλος ὁ στρατὸς τὰ εὐχῆθηκε
 καὶ βγάξει ἀπ' τὸ θηκάρι τὸ χρυσοῦ σπαθὶ
 καὶ στ' Ἀχαϊκοῦ στρατοῦ τοὺς διαλεγμένους νιοὺς
 ἔγενψε νὰ κρατήσουν τὴν παρθένα εὐθύς. 545
 Κι αὐτὴ εἶπε τέτοιο λόγο, καθὼς τὸνοιωσεν.
 «ὦ Ἀργῖτες, ποὺ ρημάζετε τὴ χώρα μου,

- θέλοντας ἀπεθαίνω, μὴ μ' ἐγγίξῃτε
 κανέννας· τὸ λαιμὸ θάπλωσω μ' ἀφοβία. 560
- Ἄφηνοντάς μ' ἐλεύτερη, σκοτώστε με,
 γιὰ νὰ πεθάνω ἐλεύτερη, γιὰ τοὺς θεοὺς·
 στὸν Ἄδη σκλάβα νὰ με λέγουν ντρέπομαι
 βασιλοπούλα ἐγώ». Συμβόησε ὁ στρατός,
 κι ὁ ἀφέντης Ἀγαμέμνονας εἶπε στοὺς νιοὺς
 νὰφήσουν τὴν παρθένα· καὶ τὴν ἄφησαν 565
 ἀκούοντας τοῦ μεγάλου ἀφέντη τὴ φωνή.
 Κεκεῖνη αὐτὸν τὸ λόγο καθὼς ἄκουσε
 τραβᾷ ἀπὸ τῶμου τὴν κορφή τὰ πέπλα τῆς
 καὶ τᾶσχισε ὡς τὴ μέση πρὸς τὸν ὄφαλό,
 κέδειξε τοὺς μαστοὺς καὶ τὰ ὁμορφόστηθα 570
 σὰν ἄγαλμα ὁμοια, καὶ σὰν ἔρριξε στὴ γῆ
 τὰ γόνάτα τῆς, εἶπε μ' ἀφοβὴ καρδιά·
 «Νά, παλληκάρη. ἂν προτιμᾷς τὸ στήθος μου
 νὰ με χτυπήσης, χτύπα, ἂν πάλι στὸ λαιμὸ
 σ' ἀρέσει, νὰ τος, κι ὁ λαιμὸς εἶν' ἔτοιμος». 565
- Κι αὐτὸς μὲ λύπη, θέλοντας μὴ θέλοντας,
 τῆς ἔκοψε τὸ λάρυγγα μὲ τὸ σπαθί.
 Τρέχει τὸ αἷμα βρῦση· κένῳ ἀπέθνησκεν
 εἶχε πολλὴ φροντίδα νὰ πέση ὁμορφα,
 κρύβοντας ὅσα πρέπει ἀπ' ἄντρες νὰ κρυφτοῦν. 570
- Κι ἀπ' τὴ θανάσιμη σφαγὴ ὡς ξεψύχησεν
 ὄλοι οἱ Ἀργεῖτες τρέχουν· κι ἄλλοι στὴ νεκρῇ
 φύλλα ἔρριχναν κι ἄλλοι ἐτοιμάζουν τὴ φωτιά
 φέροντας ξύλα πεύκων, κι ὅποιος στέκονταν 575
 ἄκουε τέτοια πικρὰ ἀπ' ἐκεῖνον πῶφερνον·
 «Στέκεις κακέ, καὶ δὲν κρατεῖς στὸ χέρι σου
 στολίδι, μήτε πέπλο γιὰ τὴν κορασιά·
 Δὲν πᾶς νὰ δώκῃς κάτι στὴ γενναιοκάρδη
 καὶ μεγαλοψυχότατη; » Τέτοια ἔλεγαν 580
 γιὰ τὴ νεκρῇ σου κόρη· πλιὸ καλότεκνην
 ἔσέν' ἀπ' ὅλες τὲς γυναῖκες βλέπω ἐγώ,
 κι ἀπ' ὅλες ὁμως τὴν πλιὸ δυστυχέστερη.
 Φριχτὸ θεοτικὸ κακὸ ζεμάτισε
 τὰ τέκνα τοῦ Πριάμου καὶ τὴ χώρα μου.
- Ἦ κόρη μου, μὲς στὲς πολλὲς μου συμφορὰς 585
 ποιά νὰ κυτᾶξω πρῶτα; κι ἂν ἔγγιξω τὴ μιὰ,
 μὰ δὲ μ' ἀφήνει ἢ ἄλλη, κι' ἄλλη ἀπὸ κοντὰ
 λύπη μὲ κράζει, τῶν κακῶν ἀκόλουθη.
 Καὶ τώρα ἀπὸ τὸ νοῦ νὰ βγάλω δὲ μπορῶ

ΧΟΡΟΣ.

ΕΚΑΒΗ.

τὸ πάθημά σου, γιὰ νὰ μὴ θρηνώ γι' αὐτό· 590
 κι ὅμως πολὺ με ἀλάφρωσες σὰν ἔμαθα
 ποὺ στάθηκες γενναία. Δὲν εἶναι φοβερόν, *πορτοφόλο δὲ εἶναι*
 ἂν γῆς κακὴ, σὰ δώκη ὁ θεὸς καλὸν καιρὸν,
 καλοκαρπίζει, ἐνῶ ἡ καλὴ ἀλλ' ἀκύταχτη 595
 δίνει καλὸν καρπὸν;—ἀλλ' ὅμως πάντοτε
 μὲς στοὺς ἀνθρώπους ὁ κακὸς μένει κακός,
 μὰ κι ὁ καλὸς καλός, κι οὐδὲ ἀπὸ συμφορὰ
 χαλνᾷ τὸ φυσικὸ του, ἀλλ' εἶν' πάντα καλός;
 Τάχα οἱ γονεῖοι διαφέρουν ἢ οἱ ἀνατροφές;
 Διδάσκει βέβαια τὸ καλὸ κῆ ἀνατροφή· 600
 κι ὅποιος καλὰ τὸ μάθη ξέρει τὸ κακό,
 ποὺ τῷμαθε μὲ τὸν κανόνα τοῦ καλοῦ.
 Κι αὐτὰ χαμένα ὁ νοῦς μου ἔτσι τὰ πέταξε.

(Στὸν [Ταλθύβιο.])

Μὰ τώρα ἐσὺ νὰ πᾶς στοὺς Ἀχαιοὺς νὰ πῆς 605
 νὰ μὴ μοῦ ἴγγιξη κὰν κανεὶς τὴν κόρη μου·
 τὸν ὄχλο νὰ ἐμποδίσουν, ποῦναι ἀκράτητος
 σὲ στρατὸν μύριο, κελίαι ἀνώτερη φωτιᾶς
 ἢ ναυτικὴ ἀναρχία, καὶ κακὸν θαρροῦν
 ὅποιον κακὸ δὲν κάνει.

[Φεύγει ὁ Ταλθύβιος. — Σὲ μιὰ ἀπὸ τὲς δοῦλες της:]

Πάρ' ἐσὺ ἕνα ἀγγελιό, 610
 παλιά μου λάτρισσα, καὶ φέρ' ἔδῳ νερὸ
 τῆς θάλασσας, νὰ λούσω γιὰ ὑστερνὴ φορὰ
 τὴν κόρη μου, τὴν νύφη τὴν ἀνύμφευτη,
 τὴν ἄμοιρη παρθένα, κι ὡς τῆς ἄξιζε,
 νὰ τὴ στολίσω,—καὶ μὲ τί; μὰ ὅσο μπορῶ· 615
 καὶ τί νὰ κάνω;—στολίδια μαζεύοντας
 μὲς στὰ καλύβια αὐτὰ ἀπὸ τὲς ὁμόσκλαβες,
 ἂν ἔχη ἀπὸ τοὺς νέους ἀφέντες τῆς κρυφὰ
 τίποτε κλεψιμιὸ καμιμὰ ἀπ' τὸ σπίτι τῆς.
 Ὡ ἔρημα παλάτια, ὦ σπίτια πρὶν καλότυχα,
 ὦ Πρίαμε καλότεκνε, ποῦνες πολλὰ 620
 κι ὠραῖα παιδιά, κῆ μάνα τους ἐγὼ ἢ γριά!
 πῶς φτάσαμε στὸ τίποτε σὰ χάσαμε
 τὴν πρώτη ἀκμή μας. Κέπειτα φουσκῶνομε
 στὰ πλοῦσια σπίτια ὁ ἕνας, κι ἄλλος ποὺ τὸν λὲν 625
 ἔξω οἱ πολλῖτες τιμημένον. Ἄλλ' αὐτὰ
 δὲν εἶνε τίποτε· εἶνε σκέφες μάταιες

καὶ καυχῆσιες τῆς γλώσσας. Καὶ καλότυχος
ὅποιος δὲν ἔχει κάθε μέρα ἓνα κακό.

(Καὶ σέρεται ἀπαρηγόρητη στὴν καλύβα τῆς, ἐνῶ ἡ ὑπερήτρια
τῆς πηγáινει μὲ τὴ στάμνα νὰ φέρη τὸ ὑαλασσινὸ νερό.)

ΣΤΑΣΙΜΟΝ Β'.

ΧΟΡΟΣ

(Στροφή.)

Ἦταν νὰ μ' εὔρη ἡ συμφορά,
ἦταν νὰ μ' εὔρη ὁ χαλασμός, 630
σὰν πρωτόκοψεν ὁ Πάρις
ξύλα ἐλάτινα στὴν Ἴδη,
νὰ περάσῃ μὲ καράβι
τοῦ πελάγου τὰ νερά
γιὰ τὴν κλίνη τῆς Ἑλένης,
ποῦ ὁ χρυσόφωτος ὁ Ἥλιος 635
σ' ἄλλη δὲ φεγγεβολεῖ
τόσο ὥραία σὰν αὐτή.

(Ἀντιστροφή.)

Μᾶς ζώνουν βάσανα πικρὰ
τὸνα ἀπὸ τᾶλλο πλιὸ βαρὺ·
καὶ κακὸν δλέθριον σ' ὄλους 640
ἦρθεν ἀπὸ ἐνὸς τὴν τρέλλα
στοῦ Σιμόεντα τὴ χώρα
κι ἀπὸ ξένους συμφορά.
Κῆ φιλονικία ποῦ ἐκρήθη,
σὰν ἐδίκασε ὁ βουκόλος 645
μὲς στῆς Ἴδης τὸ βουνὸν
τὲς τρεῖς κόρες τῶν θεῶν,

(Ἐπωδός.)

ἔφερε πόλεμον, σφαγὴ
καὶ τῶν σπιτιῶν μας χαλασμό.
Μὰ καὶ στὸν καλορρέματον 650
Εὐρώτα κάποια Λάκαινα
κόρη πολυδακρυσιμένη
μὲς στὸ σπιτί ἀναστενάξει,

καὶ στᾶσπρόμαλλο κεφάλι
 μάνα τέκνων σκοτωμένων
 ρίχνει τὸ χέρι της συχνά
 καὶ μαδεῖ τὰ μάγουλά της,
 καὶ ἀπὸ τὰ σπαράγματά της
 ἔχει νύχια αἱματομένα.

655

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ Γ'.

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. (*Ἔρχεται μὲ ἄλλες δοῦλες ποὺ κρατοῦν τυλιγμένο τὸ λείψανο τοῦ Πολυδώρου.*)

Γυναῖκες, ποῦναι ἡ Ἐκάβη ἢ πανταλαίπωρη,
 ποῦ αὐτὴ στὴ συμφορὰ περνᾷ κάθε ἄνθρωπο ;
 καὶ δὲ θὰ πάρη τὸ στεφάνι της κανεῖς.

660

ΧΟΡΟΣ. Τί λές, δόλια, μὲ τὴν κακόγλωσση βοή ;
 πῶς δὲ λουφάζουν τὰ πικρὰ μαντᾶτα σου ;

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. Νέα λύπη φέρνω στὴν Ἐκάβη· στὰ κακὰ
 σὰ δύσκολα τὸ στόμα μας καλομιλεῖ.

ΧΟΡΟΣ. Μὰ νὰ τὴν ποῦ περνᾷ τώρα μπρὸς στὲς σκηνές·
 μὲ τὰ δικά σου λόγια ἐφάνη σύγκαιρα.

665

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. Πανάμοιρη, καὶ ἀπ' ὅτι λέγω πλεῖστο,
 κυρά μου, ἔχᾳθης, ἂν καὶ βλέπεις φῶς δὲ ζῆς,
 ἔσβησες ἄκκληρη, ἄναντρη καὶ ἀπάτριδη.

ΕΚΑΒΗ. Δὲν εἶπες νέα, μοῦ ἀράδιασες ὅσα ἤξερα.

670

Μὰ τί τῆς Πολυξένης μου τὸ λείψανο
 μοῦ φέρνεις, ποῦ μοῦ μὴνυσαν πῶς ἔτρεξαν
 ὅλοι οἱ Ἄχαιοὶ νὰ θάψουν μὲ τὸ χέρι τους ;

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. Αὐτὴ δὲν ξέρει τίποτα, μόνον θρηνεῖ
 τὴν Πολυξένη, εἶναι μακριὰ ἀπ' τὰ νέα κακὰ.

675

ΕΚΑΒΗ. Ὅτι μὲ στὴ δόλια, μήπως τὴν Κασάντρα μου,
 τὴ βακχικὴ προφήτισσα, φέρνεις ἐδῶ ;

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. Τὴ ζωντανὴ εἶπες, καὶ ὅμως τὸ νεκρὸ δὲν κλαῖς·
 (*ἔσκεπάζοντάς τον.*)

μὰ κύταξε τὸ ξέσκεπο τὸ σῶμα του·
 θὰ σοῦ φανῆ παράδοξο καὶ ἀνέλπιστο.

680

ΕΚΑΒΗ. Ὅτι μὲ !

βλέπω νεκρὸ τὸ γιό μου τὸν Πολυδώρο,
 ποῦ ὁ Θρακηγὸς στὸ σπῆτι του μοῦ φύλαγεν.
 Ἐχᾳθηκα ἢ ταλαίπωρη, δὲν εἶμαι πλιά.

Παιδάκι μου, παιδάκι μου,
 θρήνισμα ἀρχίζω βακχικό,
 ποῦ τώρα βλέπω. τί δεινὰ

685

- τραβῶ ἀπὸ δαίμονα κακό.
- ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. Ἐννοῶσες, μαύρη, τοῦ παιδιοῦ σου τὸ χαμό.
 ΕΚΑΒΗ. Καινούργια βλέπω, ἀπίστευτα κι ἀνέλπιστα.
 Μὲς στ'άλλα τὰ κακὰ μῶρχονται νέα κακὰ. 690
 ποτὲ μιὰ μέρα ἀστέναχτη κι ἀδάκρυτη
 δὲ θὰ περάσω.
- ΧΟΡΟΣ. Φριχτά, δόλια, φριχτὰ κακὰ ὑποφέρομε.
 ΕΚΑΒΗ. Ὡ δόλιας μάνας γιέ μου γιέ,
 μὲ τί θάνατο ἀπέθανες, 695
 γιὰ ποιὰν αἰτία εἶσαι νεκρός ;
 ποιός ἄνθρωπος σὲ σκότωσε ;
- ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. Δὲν ξέρω· τὸν εὗρηκα στὴν ἀκρογιαλιά.
 ΕΚΑΒΗ. Ριγμένο ἀπὸ τὸ κῆμα στὴν πλατεῖα ἀμμουδιὰν 700
 ἢ σκοτωμένο μὲ κοντάρι φονικό ;
- ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ. Ἡ τρικυμιὰ τὸν ἔβγαλε ἀπ' τὸ πέλαγος.
 ΕΚΑΒΗ. Ἄλίμονό μου, ἄχ, τώρα νοιώθω τῶνειρο
 πού εἶδαν τὰ ματάκια μου,
 καὶ δέ μ'ἀπάτησε ἡ μαυρόφτερη δρασιά, 705
 πού εἶδα, γιέ μου, ἐγὼ γιὰ σέ,
 πῶς πλιά στὸ φῶς τοῦ Δία δὲ θὰ βρίσκεσαι.
- ΧΟΡΟΣ. Καὶ ξέρεις ποιός τὸν σκότωσε ἀπὸ τῶνειρο ;
 ΕΚΑΒΗ. Δικός μου φίλος! καβαλλάρης Θρακηνός, 710
 πὸν ὁ γερογονιὸς τὸν ἔστειλε γιὰ ἀσφάλεια.
- ΧΟΡΟΣ. Ὅϊμέ! γιὰ τὸ χρυσάφι του τὸν ἔσφαξε ;
 ΕΚΑΒΗ. Ἄνηκουστα, ἀμιλόγητα κι ἀπίστευτα,
 παράνομα, ἀνυπόφερτα. Ποῦ βρίσκεται 715
 τὸ δίκιο τῆς φιλίας ; Τρισκατάρατε,
 πῶς ἔσφαξες τὸ γιό μου καὶ τοῦ λειάνισες
 ἀλύπητα τὰ μέλη του μὲ τὸ σπαθί. 720
- ΧΟΡΟΣ. Ὡ δόλια, στοὺς θνητοὺς τὴν πλιὸ πολὺπαθη
 πῶς σ' ἔκανε κάποιος θεὸς μ' ὀργὴ βαρεῖα.—
 Μὰ σιωπὴ, καλές μου, πλιά, γιὰτὶ θωρῶ 725
 τοῦ βασιλιᾶ Ἀγαμέμνονα τὸ πρόσωπο.
- ΑΓΑΜΕΜ. Ἐκάβη, γιὰτὶ ἀργεῖς νάρθης τὴν κόρη σου
 νὰ θάψης, πὸν μὲ τὸν Ταλθύβιο μὴνυσες
 νὰ μὴν τὴ γγίξῃ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας κανεῖς ;
 Ἐμεῖς σ' ἐκείνη χέρι δὲ θ' ἀπλώσωμε· 730
 μὰ ἐσὺ χασομερᾶς, κέγῳ ἀπορῶ γι' αὐτό·
 κῆρθα γιὰ νὰ σε στεῖλω· ἐκεῖ τὰ πρέποντα
 καλὰ ἔχουν γένει, ἂν βρίσκεται καλὸ σ' αὐτά.—
 Μπὰ· ποιὸν ἄντρο' ἀπ' τοὺς Τρῶες βλέπω ἐδῶ νεκρὸ
 μπρὸς στὲς σκηνές ; καὶ δὲν τὸν δείχνουν γιὰ Ἕλληνα

- τὰ πέπλ' αὐτὰ ποῦ τοῦ τυλίγουν τὸ κορμί.
- ΕΚΑΒΗ. Δύστυχη Ἐκάβη, τί νὰ κάνω; — μόνη μου, γιέ μου, μιλῶ — στὰ πόδια τοῦ Ἀγαμέμνονα νὰ πέσω, ἢ νὰ ὑπομείνω τὰ κακὰ βωβή;
- ΑΓΑΜΕΜ. Τί μοῦστρεφες τὲς πλάτες σου κι ὀδύρεσαι, καὶ δὲ μοῦ λὲς τί γίνεται; Ποιός εἶν' αὐτός;
- ΕΚΑΒΗ. Ἄλλ' ἂν νομίζοντάς με σκλάβα κι ὄχτρισσα μ' ἀμπώξης, τότε θᾶχω θλίψη πλειότερη.
- ΑΓΑΜΕΜ. Δὲν εἶμαι μάντης, ὥστε μὴν ἀκούοντας νὰ βρῶ τὸ δρόμο τῶν δικῶν σου στοχασμῶν.
- ΕΚΑΒΗ. Τάχα σωστὰ νομίζω ἐγὼ κακόβουλες τὲς σκέψεις του, χωρὶς νὰ μῦναι αὐτὸς ἐχτρός;
- ΑΓΑΜΕΜ. Μὰ ἂν θέλῃς νὰ μὴν ξέρω τίποτε ἀπ' αὐτά, σύμφωνος εἶμαι· δὲ ζητῶ γιὰ νὰ μοῦ πῆς.
- ΕΚΑΒΗ. Τί τὰ στριφογυρίζω; Γιὰ τὰ τέκνα μου δὲν ἤμπορῶ νὰ ἐκδικηθῶ χωρὶς αὐτόν.
- Πετύχω δὲν πετύχω τόλμη χρειάζεται. — Προσπέφτω σου, Ἀγαμέμνονα, στὰ γόνατα, στὰ γένηια σου, στὸ χέρι τὸ καλότυχο.
- ΑΓΑΜΕΜ. Τί θέλεις; μήπως νὰ σ' ἀφήσω ἐλεύθερη;
- ΕΚΑΒΗ. γιὰτί δὲν εἶναι δύσκολο γιὰ σέν' αὐτό.
- Καθόλου· ἄς μείνω σκλάβα σ' ὄλη μου τῇ ζωῇ, φτάνει μόνον νὰ τιμωρήσω τοὺς κακοίς.
- ΑΓΑΜΕΜ. Καὶ ποιά λοιπὸν βοήθεια θέλεις ἀπὸ ἐμέ;
- ΕΚΑΒΗ. Τίποτ' ἀπ' ὅσα ἐσὺ ὑποθέτεις βασιλιά.
- Βλέπεις τὸν νεκρὸ τοῦτο, ποῦ τὸν κλαίω πικρά;
- ΑΓΑΜΕΜ. Τὸν βλέπω· ἀλλὰ δὲν ξέρω τί θὰ βγῆ ἀπ' αὐτό.
- ΕΚΑΒΗ. Αὐτὸς εἶναι δική μου γέννα κι ἀγγαστριά.
- ΑΓΑΜΕΜ. Ποιός εἶν' αὐτὸς ἀπὸ τοὺς γιούς σου, δύστυχη;
- ΕΚΑΒΗ. Δὲν εἶναι ἀπ' ὅσους στὴν Τρωάδα χάθηκαν.
- ΑΓΑΜΕΜ. Χώρα ἀπὸ κείνους μήπως κι ἄλλον γέννησες;
- ΕΚΑΒΗ. Ἄνωφελα κι αὐτὸν ποῦ βλέπεις γέννησα.
- ΑΓΑΜΕΜ. Ποῦ ἦταν αὐτὸς ὅταν ἡ χώρα χάνονταν;
- ΕΚΑΒΗ. Τὸν ἔστειλ' ἔξω ἀπὸ τὸ φόβο του ὁ γονιός.
- ΑΓΑΜΕΜ. Ποῦ; μοναχόν, μακριὰ ἀπὸ τὰλλα του παιδιὰ;
- ΕΚΑΒΗ. Σ' αὐτὸν τὸν τόπο ἐδῶ ποῦ βρέθηκε νεκρός.
- ΑΓΑΜΕΜ. Στὸ βασιλιά τοῦ τόπου Πολυμήστορα;
- ΕΚΑΒΗ. Ναί, σὲ πιζρότατο χουσάφι φυλαχτήν.
- ΑΓΑΜΕΜ. Ποιός ὁ φονιάς του καὶ τί θάνατο ἔλαβε;
- ΕΚΑΒΗ. Ποιός ἄλλος ἀπ' τὸ Θρακηνὸ τὸ φίλο μας;
- ΑΓΑΜΕΜ. Ὁ δόλια· γιὰ νὰ πάσῃ τὸ χουσάφι του;
- ΕΚΑΒΗ. Ναί, ἀφοῦ τῇ συμφροῇ τῶν Τρώων ἔμαθε.

- ΑΓΑΜΕΜ. Καὶ ποῦ τὸν ἠΐρες ; ποῖός τὸ σῶμα τοῦ ἔφερε ;
 ΕΚΑΒΗ. *(Δείχνοντας τὴν ὑπερτέρα.)*
- Τούτη τὸν ἠΐρε, ἐκεῖ μὲς στὴν ἀκρογιαλιά.
 ΑΓΑΜΕΜ. Αὐτὸν ζητώντας, ἢ πῆγε γι' ἄλλη δουλειά ;
 ΕΚΑΒΗ. Νερὸ νὰ φέρη, γιὰ λουτρὸ τῆς κόρης μου. 780
- ΑΓΑΜΕΜ. Τὸν σκότωσεν ὁ φίλος καὶ τὸν ἔριξε.
 ΕΚΑΒΗ. Στῆς θάλασσας τὸ κῆμα, σὰν τὸν ἔσφαξε.
 ΑΓΑΜΕΜ. Ὡ δόλια, μὲ τἀμέτρητά σου βιάσανα.
 ΕΚΑΒΗ. Χάθηκα καὶ δὲ μῦλειψε κανὲν κακό.
 ΑΓΑΜΕΜ. Ἄλί σου· ποιά γυναῖκα εἶν' ἔτσι δύστυχη ; 785
 ΕΚΑΒΗ. Καμιὰ ἄλλη, ἔξὸν ἂν πῆς τὴν ἴδια Συμπορά.
 Μὰ ἄκουε γιὰ αὐτὰ ποῦ πέφτω ἐγὼ στὸ γόνα σου.
 Ἄν ἴσως δίκια σοῦ φανῶ πὼς ἔπαθα
 θὰ στρέξω ἂν ὅμως ὄχι, ἐσὺ νὰ μοῦ φανῆς
 τιμωρητῆς τοῦ φίλου τοῦ τρισάνομου, 790
 ποῦ μῆτε τ' Ἄδη μῆτε τοῦρανοῦ τοὺς θεοὺς
 δὲν ἐφοβήθη κι ἔπραξε κακὸ φριχτόν,
 ἂν καὶ πολλὰς φορὰς στὸ σπῆτι μου ἔφαγε
 κι ὡς πρῶτο φίλο μου τὸν φιλοξένησα·
 κι ἀφοῦ ἔλαβεν ὅσα ἔπρεπε καὶ δέχτηκε 795
 τοῦ γιοῦ μου τὴ φροντίδα τὸν ἐσκότωσε,
 κι οὔτε κανὲν νὰ τὸν θάψῃ, μὲν τὸν ἔριξε
 στὸ πέλαγο. Σκλάβαι καὶ ἀδύναμη εἰμ' ἐγώ·
 ἀλλ' ἔχουν δύναμη οἱ θεοὶ κι ὁ νόμος τους,
 ποῦ κυβερνάει· καὶ μὲ τὸ νόμο στοὺς θεοὺς 800
 πιστεύομε καὶ ζοῦμε, δίκαια ἀπ' ἄδικα
 χωρίζοντας· ποῦ ἂν πατηθῇ ἐνῶ ἔφτασε
 σ' ἐσένα ὁ νόμος κι ἂν δὲ θὰ τιμωρηθοῦν
 ὅποιοι σκοτώνουν φίλους καὶ ἱερὰ πατοῦν,
 τότε στὸν κόσμον δίκιο πλιά δὲ βρίσκεται. 805
 Αὐτὰ σὰν κρίνης γι' ἄνομα λυπήσου με·
 σπλαχνίσου με· ἀφοῦ σταθῆς ἀπὸ μακριὰ
 σὰν τὸ ζωγράφου ἰδέ με κι ἀποκύταξ
 τὰ πάθηα μου. Βασίλισσα ἤμουν μιὰ φορὰ,
 μὰ τώρα σκλάβαι σου· ἤμουν μᾶνα ζηλευτή, 810
 μὰ τώρα γιὰ καὶ δίχως τέκνα, ἀπάτριδη,
 τρισάθλια κῆρμη. — Ἄλιμονό μου ποῦ μοῦ πᾶς ;
 Τίποτε, ὡς βλέπω, δὲ θὰ κάνω, ἢ ἄμοιρη.
 Γιατὶ λοιπὸν στᾶλλα μαθήματα οἱ θνητοὶ
 μοχθοῦμε ὡς πρέπει καὶ τἀναγυρεύομε 815
 καὶ τὴν Πειθῶ ποῦ τοὺς ἀνθρώπους κυβερνᾷ
 δὲν προσπαθοῦμε τέλεια νὰ τὴ μάθωμε,

- πληρόνοντας μισθούς, γὰ νὰ μπορῆ κανεῖς
 νὰ πείθῃ καὶ νὰ ἐπιτυχαῖν ὅσα ποθεῖ ;
 Καὶ πῶς κανεῖς νὰ ἐλπίσῃ πῶς θὰ ἴδῃ καλὸ ; 820
 Οἱ γιοὶ μου πού εἶχα πρῶτα τώρα δέ μου ζοῦν,
 κὲγὼ ἔξεντελισμένη σκλάβᾳ, χάνομαι
 καὶ βλέπω τὸν καπνὸ ἐπάνω στὴ χώρα μου ! —
 Μὰ ἴσως ὁ λόγος πού θὰ πῶ δὲν ὄφειλεῖ,
 τὴν Κύπρῃ νὰ προβάλλω· ἀλλ' ὅμως θὰ τὸν πῶ : 825
 Πλαγιάζει δίπλα στὸ πλευρό σου ἡ κόρη μου
 ἢ μάντισσα, πού οἱ Φρύγες Κασάντρα τὴ λέν.
 Ποῦ, βασιλιᾷ, θὰ δείξῃς τὲς γλυκὲς νυχτιές,
 ἢ γιὰ τῆς κλίνης τὰ γλυκύτατα φιλιὰ
 ποιά χάρη θ' ἄχῃ ἢ κόρη μου κὲγὼ γι' αὐτήν ; 830
 Κι' ἀπὸ τὸ σκότος καὶ τὲς γλύκες τῆς νυχτὸς
 γεννιέται στοὺς ἀνθρώπους χάρη πάμπολλη.
 Γιὰ ἄκουε λοιπόν· τὸν βλέπεις τοῦτον τὸ νεκρὸ ;
 καλὸ ἂν τοῦ κάνῃς θὰ τὸ κάνῃς σ' ἀδερφὸ
 τῆς γυναικὸς σου. Ἀκόμα ἓνα λόγο θὰ πῶ : 835
 Ἄμποτε νὰ εἶχα στὰ βραχιόνια μου φωνή,
 στὰ χέρια, στὰ μαλλιά, στὸν πάτο τῶν ποδιῶν
 ἢ μὲ τὲς τέχνες τοῦ Δαιδάλου ἢ ἐνὸς θεοῦ,
 γιὰ ν' ἀπεφταν στὰ γόνατά σου ὅλα μαζί,
 μὲ δάκρυα καὶ μὲ παρακάλια λογιστά : 840
 Ὡ ἀφέντη, τῶν Ἑλλήνων φῶς ὑπέρλαμπρον,
 ἄκουσε, δόσε χέρι στὴ γερόντισσα
 γιὰ ἐκδίκηση, ἂν καὶ δὲν τῆς μένει τίποτε,
 ἀλλ' ὅμως. Ὁ καλὸς τὸ δίκιο νὰ βοηθᾷ
 καὶ τοὺς κακοὺς παντοῦ καὶ πάντ' ἄς τιμωρῆ. 845
 Παραῖξενο, πῶς ἔρχονται ὅλα στοὺς θνητοὺς,
 κοὶ νόμοι παραλλάζουν στὲς ἀνάγκες μας,
 κάνοντας φίλους τοὺς πλιὸ μισητοὺς ἐχτροὺς,
 καὶ τοὺς πρὶν φίλους ἀποδείχνοντας ἐχτροὺς.
- ΧΟΡΟΣ.
 ΑΓΑΜΕΜ.
 Κἔσένα καὶ τὸ γιό σου καὶ τὴν τύχη σου 850
 λυποῦμαι, Ἐκάβη, καὶ τὲς παρακάλιες σου,
 καὶ γιὰ τοὺς θεοὺς καὶ γιὰ τὸ δίκιο ἐπιθυμῶ
 νὰ ἐκδικηθῆς τὸ φίλο σου τὸν ἄνομον,
 ἂν θ' ἄβγῃ καὶ γιὰ σέ καλὸ, καὶ στὸ στρατὸ
 νὰ μὴ φανῇ πῶς τὴ σφαγὴ μελέτησα 855
 τοῦ βασιλιᾷ τῆς Θράκης γιὰ τὴν κόρη σου.
 Γιατὶ εἶναι κάτι πού μοῦ φέρνει ταραχὴ
 τὸν ἄντρα ἐκεῖνον φίλο τὸν θαρρεῖ ὁ στρατός,
 καὶ τὸ νεκρὸν ἐχθρόν· κι ἂν φίλος μου εἶν' αὐτός,

- εἶναι δικός μου μόνον κι ὄχι τοῦ στρατοῦ. 860
 Σκέψου λοιπόν· γιατί θὰ μ'εῖσθης πρόθυμο
 νὰ κοπιᾶσω καὶ νὰ σὲ συντρέξω εὐθύς,
 μὰ δὲν ἴδω, ἂν κατηγορηθῶ στοὺς Ἀχαιοὺς.
 ἘΚΑΒΗ.
 Ἐλεύτερος δὲν εἶναι κανεὶς ἄνθρωπος,
 μὰ εἶναι τῆς τύχης δούλος ἢ τοῦ χρυσαφιοῦ, 865
 ἢ κι ὁ λαὸς ἢ καὶ τῶν νόμων οἱ γραφεῖς
 δὲν τὸν ἀφήνουν ὅπως θέλει νὰ φερθῇ.
 Μὰ ἀφοῦ φοβᾶσαι καὶ τὸν ὄχλο ὑπερτιμᾶς,
 ἐγὼ θὰ σ'ἀπαλλάξω ἀπὸ τὸ φόβο αὐτόν.
 Νὰ ξέρης, πὼς ἂν μελετήσω ἐγὼ κακὸ 870
 γιὰ τὸ φονιά τοῦ γιοῦ μου, νὰ μὴ με βοηθᾶς.
 Μὰ ἂν τύχῃ ἀπὸ τοὺς Ἀχαιοὺς καμιά βοή
 γιὰ συνδρομὴ σ' ὅσα θὰ πάθῃ ὁ Θρακηνός,
 ἐμπόδα, δίχως νὰ φανῆς, πρὸς χάρι μου.
 ἘΚΑΒΗ.
 Γιὰ τίλλα θάρρος· ὅλα θὰ τὰ σιάξω ἐγώ. 875
 ΑΓΑΜΕΜ.
 Καὶ τί θὰ κάνης; θὰ σφάξης τὸ βράβαρο,
 σπαθί στὸ γέρικό σου χέρι ἀδράχοντας,
 ἢ μὲ φαρμάκια ἢ μὲ βοήθεια ποιά; καὶ ποιο
 χέρι θὰ σὲ συντρέξῃ; φίλους ποῦ θὰ βρῆς;
 ἘΚΑΒΗ.
 Κράβουν ἐδῶ οἱ σκηνὲς πλήθος Τρωαδίτισσες. 880
 ΑΓΑΜΕΜ.
 Τὲς σκλάβες εἶπες, ποὺ ἄρπαξαν οἱ Ἕλληνες;
 ἘΚΑΒΗ.
 Μὲ αὐτὲς θὰ τιμωρήσω τὸ φονιά μου ἐγώ.
 ΑΓΑΜΕΜ.
 Κι ἀπὸ γυναῖκες οἱ ἄντρες πὼς θὰ νικηθοῦν;
 ἘΚΑΒΗ.
 Κακὸ τὸ πλῆθος καὶ μὲ δόλο ἀνίκητο.
 ΑΓΑΜΕΜ.
 Κακό· μὰ τὴ γυναῖκα ἀδύναμη θαρρῶ. 885
 ἘΚΑΒΗ.
 Καὶ πὼς; γυναῖκες τοῦ Αἴγυπτου δὲν ἔσφαξαν
 τοὺς γιούς; τὴ Λήμνο ἀπ' ἄντρες δὲν τὴ ρήμαξαν;
 Ἔτσι νὰ γένῃ· κι ἄφησε τὸ λόγο αὐτόν,
 καὶ στείλε μου μ' ἀσφάλεια τὴ γυναῖκα· αὐτὴ
 μέσ' ἀπὸ τὸ στρατό.
 (Σὲ μιὰ Τρωαδίτισσα σκλάβα.)
 Ἐξὸ σῦρε νὰ πῆς 890
 στὸ Θρακηνὸ μου φίλο: « Ἡ πρὶν βασίλισσα
 τοῦ Ἰλίου, ἢ Ἐκάβη, σὲ καλεῖ γιὰ ὑπόθεση
 δική σου, ὄχι δική της, μὲ τὰ τέκνα σου·
 γιατί πρέπει κι αὐτὰ νὰκούσουν τί θὰ πῆ.»
 Ἐξὸ ἀργοπόρα τὴν ταφή, Ἀγαμέμνονα, 895
 τῆς νιοσφαγμένης κόρης μου· μὲ μιὰ φωτιά
 τὰ δυὸ ἀδέρφια θὰ θάψῃ ἢ δόλια ἢ μάνα τους.
 ΑΓΑΜΕΜ.
 Αὐτὰ θὰ γένουν· μὰ ἂν κινούσεν ὁ στρατός

δὲ θὰ μοροῦσα νὰ σου κάνω αὐτὸ ποὺ λές·
 μὰ τώρα ἀφοῦ δὲ στέλνει πρῦμό ἀέρ' ὁ θεός, 900
 ἀνάγκη νὰ προσμένη ταξίδι ἤσυχο.
 Κι ἄμποτε νὰ ἐπιτύχης· κείναι αὐτὸ καλὸ
 σ' ὄλους, στὴν πόλη, σὲ καθένα χωριστά:
 κακὸ ὁ κακὸς νὰ λάβῃ, νὰ εὐτυχῇ ὁ καλός.

[*Ἡ σκλάβη, ἀκολουθώντας τὸν Ἀγαμέμνονα φεύγει δεξιά. Ἡ Ἑκάβη μπαίνει στὴ σκηνή, κι ὁ Χορὸς μυρολογεῖ τὴ συμφορὰ τῆς Τροίας.*]

ΣΤΑΣΙΜΟΝ Γ'.

ΧΟΡΟΣ

(*Στροφή α'.*)

Ἐσένα, Τροία πατρίδα μου, δὲ θὰ σε λογαριάζουν 905
 στὲς ἄπαρτες τὲς χώρες πλιά· σύγνεφο Ἑλλήνων μαῦρο
 σὲ ἀποσκεπάζει δλόγυρα· σὲ πῆραν μὲ κοντάρια.
 Τοὺς πύργους ποὺ στεφάνωναν τὰ κάστρα σου τοὺς ρίξαν 910
 καὶ μὲ μαυρίλα σ' ἔχρισαν καπνιαῖς ἀσβολομένης·
 διμέ, σ' ἔσένα ἢ ἄμοιρη δὲ θὰ ξαναπατήσω.

(*Ἀντιστροφή α'.*)

Μ' ἤρε μεσάνυχτα ὁ χαμὸς, ὅταν στὰ μάτια πέφτη 915
 γλυκὸς ὕπνος τὰ πόδειπνο, κι ἀφοῦ εἶχε ἀποσκολλάσει
 χαρμόσυνες ὁ ἄντρας μου θυσίες καὶ τραγοῦδια
 καὶ πλάγιαζε στὸ θάλαμο· κρέμασε τὸ κοντάρι 920
 στὸ ξυλοκάροφι, — ἀφοῦ στρατὸ θαλασσινὸν ἐκεῖνος
 νὰ στέκη πλιά δὲν ἔβλεπε τριγύρω στὴν Τρωάδα.

(*Στροφή β'.*)

Κὲγὼ καλοσυγύριζα τὰ σύμπλεχτα μαλλιά μου 925
 μ' ἀνάδεςμους τῆς κεφαλῆς, μὲς στοῦ χουσοῦ καθρέφτη
 τὰ πέραντο ἀντιφέγγισμα τηρώντας, γιὰ νὰ πέσω
 στὴν κλίνη μου. Κι ἀκούστηκε στὴ χώρα ἀγὸς μεγάλος·
 καὶ τέτοια ἐδόθη προσταγὴ στὴν πόλη τῆς Τρωάδας:
 «Ὡ ἐσεῖς παιδιὰ Ἑλληνόπουλα, πότε τῆς Τροίας τὸ κάστρο,
 πότε θὰ τὸ κουρσέψετε καὶ σπίτι σας θὰ πᾶτε;

(*Ἀντιστροφή β'.*)

Φεύγω μὲ τὸ πουκάμισο ἀπὸ τὴ γλυκεία μου κλίνη,
 σὰν κόρη Σπαρτιάτισσα, κι ἀνώφελα προσπέφτω 935

στη σεβαστή θεά Ἄρτεμη· κι ἀφοῦ εἶδα σκοτωμένο
τὸ ταίρι μου, διμὲ στάρμυρὸ τὸ πέλαγο μὲ σέρνουν
κι ἀπὸ μακριὰ τῆ χώρα μου θωρῶ, ὅταν τὸ καράβι
κίνησε γιὰ τὸ γυρισμὸ κέμενα ἀπὸ τὴν Τροία 940
μ' ἐχώρισε· ἡ ταλαίπωρη πλιὰ δὲ βαστῶ τὴν πίκρα.

(Ἐπωδός.)

Καὶ βλαστημῶ τὴν ἀδερφή τῶν γιῶν τοῦ Δία Ἑλένη
καὶ τὸν Ἰδαῖο βούκολα, τὸ σκυλο-Πάρη ἐκεῖνον, 945
γιατὶ ἀπὸ τὴν πατρίδα μου μὲ χάλασε τὴ δόλια,
καὶ μ' ἔχει ἀπὸ τὰ σπίτια μου μακριὰ ξεσπιτωμένην
ὁ γάμος τους, τί γάμος λέω, μιὰ ταλαιπώρια μόνον
φριχτὴ ἀπὸ κάποιο δαίμονα κακόβουλο στελμένη·
ποὺ τάρμυρὸ τὸ πέλαγο νὰ μὴ τὴν πάγη πίσω, 950
μῆτε νὰ φτάση αὐτὴ ποτὲ στὸ πατρικὸ τῆς σπίτι.

ΕΞΟΔΟΣ

(Ἐνῶ ὁ χορὸς προαμένει ἡ Ἑκάβη προβάλλει ἀπὸ τὴν καλύ-
βα νὰ προσπατήσῃ τὸ βασιλιά τῆς Θράκης Πολυμήστορα, ποὺ
ἔρχεται μὲ τὰ ἑνὸ παιδιὰ του, μὲ τὴν ἀκολουθία του καὶ μὲ
μιὰ ὑπερέτρια, ἀπὸ δεξιά.)

ΠΟΛΥΜ.

Ἦ Πρίαμος παμπόθητ', ὃ παμπόθητη
Ἑκάβη, δάκρυα χύνω ἑσένα βλέποντας,
τῆ χώρα σου καὶ τῆ σφαγμένη κόρη σου. 955
Ἄλιμονο·

δὲν εἶναι στέριο τίποτ', οὔτε ἡ δόξα μας,
οὔτ' ἂν δὲ δυστυχίσης, εὐτυχόντας πρὶν.
Αὐτὰ μπρὸς πίσω ἀναδεύουν οἱ θεοὶ
κι ἀναταράζουν, γιὰ νὰ τοὺς σεβώμεστε
μὴ ξέροντας τὰ μέλλοντα. Ἄλλ' αὐτὰ γιατί 960
νὰ τὰ θρηνῶ; στὰ πρὶν δεινά σου τί ὠφελοῦν;

Κεσὺ ἂν παραπονιέσαι ποὺ δὲ φάνηκα,
μάθε· στῆς Θράκης ἔλειπα τὰ σύνορα,
ὅταν ἦρθες ἐδῶ· καὶ καθὼς γύρισα,
μόλις ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι πάτησα 665
τούτῃ σου ἡ δοῦλα εὐθὺς μὲ συναπάντησε,
καὶ μοῦ εἶπε λόγους ποῦρθε σὰν τοὺς ἄκουσα.

ΕΚΑΒΗ.

Ντρέπομαι, Πολυμήστορα, στὸ πρόσωπο
νὰ σὲ κυτᾶζω, ἀφοῦ εἶμαι σὲ τέτοια κακά.
Κι ὅποιος μ' εἶδε καλότυχῃ τῶχῳ ντροπῇ
γιὰ τὴν κακομοιριά ποὺ τώρα βρίσκομαι,

- καὶ δὲ μορῶν νὰ τὸν θωρῶ κατάμματα.
 Μὲ αὐτὸ νὰ μὴ νομίσης πὼς σ' ἔχθρευόμην·
 μὰ εἶνε καὶ νόμος ποῦ οἱ γυναῖκες δὲ μοροῦν
 τοὺς ἄνδρες νὰ κυτάζουν καταπρόσωπα. 975
- ΠΟΛΥΜ. Γι' αὐτὸ δὲν ἀπορῶ. Ἄλλὰ τί με χρειάζεσαι ;
 γιατί με προσκαλεῖς ἀπὸ τὸ σπίτι μου ;
- ΕΚΑΒΗ. Σ' ἔσὲ καὶ στὰ παιδιὰ σου κάποιον μου κρυφὸ
 θέλω νὰ πῶ· μὰ πρόσταξε οἱ ἀκόλουθοι
 μακριὰ ἀπὸ τοῦτες τὲς σκηνὲς νὰ τραβηχτοῦν. 980
- ΠΟΛΥΜ. Πᾶτε· κείμεναι σ' ἀσφάλεια ἐδῶ χῶρια ἀπὸ σᾶς.—
 Κἔσὺ εἶσαι φίλη, καὶ ὁ στρατὸς τῶν Ἀχαιῶν
 εἶναι δικός μου· Ἄλλ' ἔπειτα ἔσὺ νὰ μοῦ πῆς
 πὼς νὰ βοηθᾷ ὁ καλότυχος τοὺς φίλους του
 σὰ δυστυχοῦν· γιατί εἶμαι πρόθυμος ἐγώ. 985
- ΕΚΑΒΗ. Πρῶτα γιὰ ἴπὸν ὁ Πολύδωρος ὁ γιός μου ἂν ζῆ,
 ποῦ σῶδωκα ἐγὼ καὶ ὁ γονιός του σπίτι σου
 νὰ τὸν φυλάξης· τᾶλλα σὲ ρωτῶ ἔπειτα.
- ΠΟΛΥΜ. Πὼς ὄχι· κείμεναι εὐτυχισμένη ὅσο γι' αὐτόν.
- ΕΚΑΒΗ. Καλέ μου, τί καλὰ καὶ ἄξια γιὰ σὲ τὰ λές. 990
- ΠΟΛΥΜ. Ἄλλο τί θέλεις γιὰ νὰ μάθης ἀπὸ ἐμέ ;
- ΕΚΑΒΗ. Ἄν κάποτε θυμᾶται ἐμὲ τῆ μάνα του.
- ΠΟΛΥΜ. Ζητοῦσε καὶ ὄλας νᾶρθῆ ἐδῶ σ' ἔσὲ κρυφά.
- ΕΚΑΒΗ. Καὶ τὸ χρυσάφι ποῦχε φέρει σῶζεται ;
- ΠΟΛΥΜ. Σῶζεται, φυλαγμένο στὸ παλάτι μου. 995
- ΕΚΑΒΗ. Φύλαξ' αὐτὸ λοιπὸν καὶ ξένα μὴ ζητεῖς.
- ΠΟΛΥΜ. Καθόλου· εἶθε, κυρά μου, ὅσα ἄγω νὰ χαρῶ.
- ΕΚΑΒΗ. Ξέρεις τί θέλω ἑσένα, καὶ τὰ τέκνα σου ;
- ΠΟΛΥΜ. Δὲ ξέρω· θὰ τὸ δεῖξης μὲ τὰ λόγια σου.
- ΕΚΑΒΗ. Βρίσκονται, ἀγαπημένε μου, ὅπως σ' ἀγαπῶ, 1000
- ΠΟΛΥΜ. Τί πρᾶμα ποῦ νὰ ξέρω ἐγὼ κοί γιοί μου λές ;
- ΕΚΑΒΗ. παλιὸι θαμμένοι τοῦ Πριάμου θησαυροί.
- ΠΟΛΥΜ. Αὐτὰ εἶναι ποῦ στὸ γιό σου ἐπιθυμεῖς νὰ πῆς ;
- ΕΚΑΒΗ. Naί, καὶ μ' ἑσένα, ποῦ εἶσαι θεοφοβούμενος.
- ΠΟΛΥΜ. Καὶ ποιά ἢ ἀνάγκη νᾶναι οἱ γιοί μου ἐδῶ μπροστά ; 1005
- ΕΚΑΒΗ. Κάλιο καὶ αὐτοὶ νὰ ξέρουν, ἂν ἐσὺ χαθῆς.
- ΠΟΛΥΜ. Καλὰ εἶπες· ἔτσι δὲ εἶναι φρονιμώτερο.
- ΕΚΑΒΗ. Ξέρεις ποῦ εἶν' ὁ ναὸς στὴν Τροία τῆς Ἀθηνᾶς ;
- ΠΟΛΥΜ. Ἐκεῖ ἔναι ὁ θησαυρός ; ποῖό τὸ σημάδι του ;
- ΕΚΑΒΗ. Προβάλλει μαύρη πέτρα ἀπάνω ἀπὸ τῆ γῆς. 1010
- ΠΟΜΥΜ. Θέλεις καὶ τίποτ' ἄλλο νὰ μου πῆς γιὰ ἐκεῖ ;
- ΕΚΑΒΗ. Θέλω νὰ μου φυλάξης καὶ ἄλλα πράματα.
- ΠΟΛΥΜ. Καὶ ποῦναι ; ἢ μήπως τᾶκρυψες στὰ ροῦχα σου ;

- ΕΚΑΒΗ. Ἐδῶ εἶναι στὲς καλύβες μὲς σταδράγματα.
 ΠΟΛΥΜ. Ποῦ; ἐδῶ ἔναι οἱ ναυτικὲς σκηνὲς τῶν Ἀχαιῶν. 1015
 ΕΚΑΒΗ. Οἱ σκλάβες χωριστὰ ἔχουν τὲς καλύβες τους.
 ΠΟΛΥΜ. Μέσα εἶν' ἀσφάλεια κι ἄντρες δὲ βρῖσκοντ' ἐκεῖ;
 ΕΚΑΒΗ. Κανεὶς Ἀχαιὸς δὲν εἶναι, ἔμεῖς μονάχες μας. —
 Μὸν ἔμπα μέσα· κοί Ἑλληνες ἐπιθυμοῦν
 τὰ πλοῖα νὰ λύσουν καὶ νὰ πᾶν στὸν τόπο τους· 1020
 κι ὅσα σοῦ πρέπουν σὰν πράξης, πάλι νὰ πᾶς
 μὲ τὰ παιδιά σου ἐκεῖ ποῦ μῶκριφες τὸ γιό.
 (*Ἡ Ἑκάβη συνοδεύει τὸν Πολυμήστορα μὲ τὰ δύο παιδιά του
 μέσα στὴν καλύβα.*)
- ΧΟΡΟΣ. Θὰ σ' εὔρη, θὰ σ' εὔρη γοργὰ ἢ τιμωρία.
 Σὰν κεῖνον ποῦ πέφτει λοξὰ στοῦ πελάγου 1025
 τάλιμενο βάθος κέσθ' ἔτσι θὰ χάσης,
 φρονιά, τὴ ζωὴ σου. Γιατὶ ὅπου πατιέται
 τὸ θεῖο κι ἀνθρώπινο δίκιο, ἐκεῖ πέφτει 1030
 ἄλεθριο πάντοτ' ἄλεθριο κακό.
 Ἡ ἐλπίδα ποῦ σῶδειξε τοῦτον τὸ δρόμο
 σ' ἀπάτησε καὶ στὸ θανάσιμον Ἄδη
 σ' ὠδήγησε, δόλιε, κι ἀπόλεμο χέρι
 σοῦ κόφτει τὴ ζωὴ σου.
- ΠΟΛΥΜ. Ὅϊμένα ὁ δόλιος, χάνω τῶν ματιῶν τὸ φῶς. 1035
 ΧΟΡΟΣ. Τοῦ Θρακηνοῦ τὸ θρηῖνο ἀκούσατε, καλέ;
 ΠΟΛΥΜ. Ὅϊμέ, παιδιά μου, πῶς σᾶς σφάζουν, δύστυχα.
 ΧΟΡΟΣ. Καλέ, κακὰ καινούργια μέσα γέγονται.
 ΠΟΛΥΜ. Ἄλλὰ μὲ γοργὸ πόδι δὲ θὰ φύγετε·
 θὰ τὰ ξεθεμελιώσω ἐγὼ τὰ σπίτια αὐτά. 1040
- ΧΟΡΟΣ. Νά, ὀρητικὰ χτυπᾶ τὸ βαρὺ χέρι του.
 Πέφτομε μέσα; στὴν Ἑκάβη εἶναι καιρὸς
 βοηθοὶ νὰ πᾶμε καὶ στὲς Τρωαδίτισσες.
- ΕΚΑΒΗ. Χτυπά δὰ ὅσο μπορεῖς, τὲς θύρες βγάζοντας·
 λαμπρὸ φῶς δὲ θὰ βάλης πλὴδ στὰ μάτια σου, 1045
 δὲ θὰ ἰδῆς ζωντανοὺς τοὺς γιούς ποῦ σῶσαφα.
- ΧΟΡΟΣ. Κυρά μου, ἀλήθεια ἐνίκησες τὴ δύναμη
 τοῦ ξένου Θρακηνοῦ, κι ὅσα λὲς τᾶκανες;
- ΕΚΑΒΗ. Θὰ τὸν ἰδῆς εὐθὺς μπρὸς στὴ σκηνὴ τυφλὸν
 μὲ τυφλὸ πόδι νὰ περιπατῇ τρικλά, 1050
 καὶ τὰ κορμιὰ τῶν δυό του γιῶν, ποῦ σκότωσα
 μὲ τὲς ἀντρεῖες Τρωαδίτισσες ἐγώ·
 καὶ πῆρα τὸ αἷμα πίσω· μά, βλέπεις, αὐτὸς

- βγαίνει ἔξω. Ἄς φύγω καὶ μακριά του νὰ σταθῶ
 ποῦ βράζει ἀπ' τὸ θυμὸ του κεῖναι ἀκράτητος. 1055
- ΠΟΛΥΜ.
 Ἄλιμονο ἐγώ,
 πρὸς ποῦ νὰ βαδίσω, πρὸς ποῦ νὰ σταθῶ ;
 ποῦ νὰ πλησιάσω ; σὰν ἄγριο θηρίο
 μὲ τέσσερα πόδια στάχναρια τους πάνω
 τὰ χέρια νὰ βάλω ; Ποιὸ δρόμο νὰ πάρω, 1060
 ἐκεῖνον ἢ τοῦτον, ζητώντας νάρπαξω
 τὲς φόνισσες Τρώϊσες, ποῦ μέχουν χαλάσει ;
 Τρισάθλιες τρισάθλιες, τῶν Τρώων θυγατέρες,
 ὧ καταραμένες,
 ποῦ μῶχουν τρυπώσει καὶ τρέμουν κρυμμένες ; 1065
 Ἄχ, τὰ ματωμένα τυφλά μου ματάκια
 νὰ μοῦ τὰ γιαιτρέψης, γιαιτρέψης, ἐσὺ Ἥλιε,
 καὶ φῶς νὰ μου δώσης.
 Ἄχ ἄχ.
 Γιὰ σῶπα· κι ἀκούω 1070
 τὰ κρυφοπατήματα τῶν γυναικῶν.
 Πρὸς ποῦ σὰν ὀρμήσω νὰ καταχορτάσω
 μὲ σάρκες καὶ κόκκαλα, τρώγοντας ἄγρια
 σὰν ἄγριο θηρίο, κεδδίκηση λάβω
 τοῦ δλέθρου μου ὁ δόλιος ; 1075
 Μὰ ποῦ, ποῦ πηγαίνω, ποῦ ἀφῆκα παντέρμα
 τὰ τέκνα μου σι' Ἄδη τὲς φόνισσες Βάκχες
 νὰ μοῦ τὰ ξεσχίσουν καὶ στὰ ὄρη τὰ ρίξουν,
 σφαγμένα, κομμένα, προσφάγι σὲ σκύλους
 κι ἀνήμερα ἀγρίμια ;
 Πρὸς ποῦ νὰ βαδίσω, πρὸς ποῦ νὰ σταθῶ ; 1080
 πρὸς ποῦ νὰ γυρίσω ; σὰν πλοῖο ποῦ μαζεύει
 μὲ τὰ πελαγίσια σχοινιὰ τὰ λινὰ του
 πανιὰ γιὰ νάρπαξη, κὲγὼ νὰ χυμήσω
 σ' αὐτὴν τὴν δλέθρια τῶν τέκνων μου κλίνη
 γιὰ νὰ τὰ φυλάξω ;
 ΧΟΡΟΣ. ὦ δόλιε, τί κακὰ ἔπραξες ἀβάσταχτα· 1085
 κι ἀφοῦ φριχτὰ κριμάτισες, βαρειὲς ποινὲς
 κάποιος θεὸς σοῦ δίνει ποῦ σὲ κνηγᾷ.
 ΠΟΛΥΜ. Ὅϊμένα, τῆς Θράκης φυλὴ λογχοφόρα,
 ποῦ θρέφεις γοργὰ ἄλλα κεῖσαι ὀπλισμένη, 1090
 στὴν Ἄρη δομένη.
 Ἄλιμονο Ἄτρεῖδες, ἀλίμονο Ἀχαιοί·
 φωνάζω φωνάζω, βοήθεια ζητῶ·
 προφτάστε μ' ἔλατε σ' ἐμέ, γιὰ τοὺς θεοὺς.

- Μ' ἀκούει κανένας ; κανείς δὲ θὰ τρέξῃ ;
 Γιατί τάχ' ἀργεῖτε ; Γυναῖκες μὲ χάλασαν. 1095
 ἄχ, σκλάβες γυναῖκες.
 Ὅϊμὲ συμφορὰ μου, κακὸ πῶχον πάθει.
 Πρὸς ποῦ νὰ πηγαῖνω, πρὸς ποῦ νὰ βαδίσω ;
 ψηλὰ στὸν αἰθέρα, στὸ οὐράνιον παλάτι
 πετώντας, ποῦ ὁ Ὁρίονας ἢ ὁ Σείριος ρίχνει, 1100
 ἀπὸ πύρινα μάτια περιφλογες λάμψεις,
 ἢ στὸ μαυροθώρητον πέρασμα τ' Ἄδην 1105
 ὁ δόλιος νὰ τρέξω ;
- ΧΟΡΟΣ. Ὅταν κακὰ ἀνυπόφορα πάθῃ κανεὶς,
 ἀπὸ τὴν ἄθλια ζωὴν μπορεῖ νὰπαλλαχθῆ.—
- ΑΓΑΜΕΜ. Ἦρθα γιατί ἄκουσα φωνές· κι ἀνήσυχη
 τῆς πέτρας τῶν βουνῶν ἢ κόρη Ἦχώ ἀντηχεῖ, 1110
 σκορπιώντας τρόμον στὸ στρατό· ἂν δὲν ξέραμε
 πῶπεσε ἡ Τροία στῶν Ἑλλήνων τὸ σπαθί,
 κάμποσο αὐτὸς ὁ κρότος θὰ μας φόβιζε.
- ΠΟΛΥΜ. Καλέ μου, σὲ κατάλαβα ἀπὸ τὴ φωνή,
 τὰ βλέπεις τί ὑποφέρομε, Ἀγαμέμνονα ; 1115
- ΑΓΑΜΕΜ. Μπα·
 ποιός, δόλιε Πολυμήστορα, σὲ χάλασε ;
 ποιός σὸβγαλε τὰ μάτια καὶ σε τίφλωσε
 καὶ σῶσαξε τοὺς γιούς ; θὰ εἶχε βαρειὰν ὀργή
 σ' ἐσὲ καὶ στὰ παιδιὰ σου, ὅποιος κι ἂν εἶναι αὐτός.
- ΠΟΛΥΜ. Ἦ Ἐκάβη μὲ τὲς ἄλλες σκλάβες μ' ἔσβησε, 1120
 μ' ἔσβησεν ὄχι, ἀλλὰ κάτι χειρότερο.
- ΑΓΑΜΕΜ. Τί εἶπες ; Ἐκάβη, ὡς λέει, αὐτὸ ἐσὺ τῶπραξες ;
 ἐσὺ τὸ τρομερὸ αὐτὸ πρᾶμα τόλμησες ;
- ΠΟΛΥΜ. Ὅϊμέ, τί λές ; ἀλήθεια ἐδῶ κοντὰ εἶν' αὐτή ;
 Δεῖξε μου, εἰπέ μου ποῦναι, μὲ τὰ χέρια μου 1125
 νὰ τὴν ξεσχίσω, καὶ κυλίσω στὰ αἵματα.
- ΑΓΑΜΕΜ. Καλέ, τί σοῦρθε ;
- ΠΟΛΥΜ. Σ' ἐξορκίζω στοὺς θεούς,
 ἄφσε νὰ ρίξω τᾶγριο χέρι μου σ' αὐτήν.
- ΑΓΑΜΕΜ. Στάσου· τὴ βαρβαρότητα ἀπὸ τὴν καρδιά
 βγάλ' τὴν καὶ πές, νὰκούσω χωριστὰ τοὺς δυὸ 1130
 καὶ κρίνω δίκαια, πῶς καὶ τᾶπαθες αὐτά.
- ΠΟΛΥΜ. Νὰ πῶ. Ἦταν κάποιον ἀπ' τοῦ Πριάμου τὰ παιδιὰ,
 τὸ πλιὸ νέον, τῆς Ἐκάβης ὁ Πολύδωρος,
 ποῦ ἀπὸ τὴν Τροία μῶδωκεν ὁ Πριάμος
 σπῆτι μου νὰ τὸν θρέψω, γιὰτ' ὑπόπτεινε 1135
 πῶς θ' ἄπερθε ἡ Τρωάδα. Αὐτὸν τὸν σκότωσα.

- Γιατί ; ἄκου πόσο φρόνιμα στοχάστηκα.
 Φοβήθηκα μὴ τὸ παιδί σου μείνη ἔχτρος
 καὶ τοὺς Τρῶες συνάξῃ καὶ χτίση ξανά
 τὸ κάστρο κι ἄφοῦ μάθουν οἱ Ἄχαιοι πῶς ζῆ 1140
 τοῦ Πριάμου ἕνας γιὸς στὴν Τροία, ξαναρῖ ὄν
 μὲ τὰ καράβια καὶ ρημάξουν ἔπειτα
 τοὺς κάμπους τούτους τῆς Θράκης ἀρπάζοντας,
 κοὶ γείτονες τῶν Τρῶων μὴ κακοπάθωμε 1145
 σὰν τώρα, βασιλιά μου. Ἄλλὰ σὰν ἔμαθε
 τοῦ γιοῦ της τὴ θανή ἢ Ἐκάβῃ μ' ἔφερε,
 γιὰ νά μου φανερώσῃ θησαυροὺς κρυφοὺς
 στὴν Τροία τάχα, τῶν παιδιῶν τοῦ Πριάμου·
 μὲ μπάξει μὲς στὸ σπίτι μὲ τὰ τέκνα μου,
 νά μὴν τὰκούσῃ ἄλλος κανένας. Κάθομαι 1150
 γονατιστὸς στὴν κλίνη· γίρω μου πολλὲς
 κόρες τῶν Τρῶων, σὰ φίλες τάχα, στέκονταν
 καὶ βλέποντας τὰ ρούχ' αὐτὰ στοῦ ἡλιοῦ τὸ φῶς,
 παινοῦσαν τὴ σαίττα αὐτὲς τῶν Ἥδωνῶν·
 κι ἄλλες τὸ Θρακικὸ καμάκι ἐνῶ θωροῦν 1155
 κρυφὰ τὰ δυὸ κοντάρια μου μὲ στέρησαν.
 Κι ὅσες πάλι ἦταν μάνες μὲς στὰ χέρια τους
 χόρευαν λαχταρώντας τὰ παιδάκια μου,
 χέρι στὸ χέρι, ξιμακρά μου νά βρεθοῦν.
 Κι ἀπ' τὰ γλυκομιλήματαί τους — τί θαρρεῖς ; — 1160
 τραβώντας ξάφνου ἀπὸ τὰ πέπια τους σπαδιά
 τὰ μῆτηγον στὰ παιδιά μου, κι ἄλλες σὰν ἔχτροι
 μ' ἀρπάζουν καὶ με σφίγγουν χεροπόδαρα·
 καὶ τὰ παιδιά μου νά βοηθήσω θέλοντας,
 ἂν σήκωνα τὸ πρόσωπό μου, μ' ἔπιαναν 1165
 ἀπὸ τὴν κόμη, κι ἂν τὰ χέρια ἐσάλευνα,
 σὲ πλῆθος γυναικῶν τί νάκανα ὁ φτωχός ;
 Καὶ στὰ στερνὰ τὸ πλιὸ χειρότερο κακὸ
 μοῦ τῶκαναν φριχτὰ καρφίτσες παίρνοντας
 τὲς ἀθλιές κόρες τῶν ματιῶν μου τρύπησαν 1170
 καὶ μάτωσαν· κεύθῃς φεύγουν ἀπ' τὲς σκηνές·
 κέγῳ πηδῶ καὶ σὰ θηρίο τρέχω κοντὰ
 στὲς φόνισσες τὲς σκύλλες καὶ σὰν κνηγὸς
 ψάχνω τοὺς τοίχους, ρίχνοντας, συντρίβοντας.
 Τέτοια, Ἀγαμέμνονα, ἔπαθα ποὺ πάσχιζα 1175
 γιὰ χάρι σου καὶ τὸν ἔχτρό σου σκότωσα.
 Καὶ γιὰ νά μὴ μακρολογῶ, ἂν κανένας ποῖν
 εἶπε κακὸ γιὰ τὲς γυναῖκες ἢ θὰ πῆ,

ΕΚΑΒΗ.

- σου τὰ πῶ
αὐτὸ 1180
λασσα,
ρε αὐτό.
ορεῖς
αῖθρα σου·
1185
γιατὶ αἰετὸν οἱ ἄνθρωποι,
κι ἄλλες μᾶς λογαριάζουσιν μέσα στοὺς κακοὺς.
Δὲν ἔπρεπε στὸν κόσμον, Ἀγαμέμνονα,
ναῖξιζή ἡ γλῶσσα πλειότερο ἀπ' τὰ πράματα·
κι ἂν ἔκανε καλά, ἔπρεπε νὰ λήη καλά,
1190
κι ἂν ἄσχημα, τὰ λόγια νᾶναι ἀδύνατα
νὰ μὴ μπορῆ νὰ δημορφολέγη τᾶδικα.
Σοφοὶ εἶναι ὅποιοι τὰ τέτοια καλοξέτασαν,
ἀλλ' ὡς τὸ τέλος δὲ μποροῦν νᾶναι σοφοί,
καὶ χάνονται κακὰ· δὲ γλύτωσε κανεὶς.
1195
Αὐτὰ εἶχα πρῶτα πρῶτα γιὰ νὰ πῶ σ' ἐσέ·
τώρα σὲ τοῦτον ἔρχομαι καὶ τοῦ ἀπαντῶ·
γιὰ νὰπαλλάξῃς ἀπὸ βάσανο διπλὸ
τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ γιὰ τὸν Ἀγαμέμνονα,
λές, σκότωσες τὸ γιό μου. Ἀλλά, ὦ παγκάκιστε,
1200
πρῶτα τὸ γένος τῶν βαρβάρων δὲ μπορεῖ
γιὰ νὰγαπάῃ τοὺς Ἕλληνας, δὲ δύνεται.
Καὶ γιὰ ποιοῦ χάρη ἐπάσχιζες; ποῖ ἀπὸ τὰ δυὸ
συμπεθεριὰ νὰ κάνῃς ἢ ἦσουν συγγενῆς;
γιατὶ ἄλλο; Ἡ τὰ σπαρτὰ τῆς γῆς σου θᾶκοβαν
1205
ξαναγυρνώντας; ποῖός, λές, σοῦ πιστεύει αὐτὰ;
Τὸ ἔρμο χρυσάφι, ἂν θέλῃς τὰ σωστὰ νὰ πῆς,
μοῦ σκότωσε τὸ γιὸ κῆ φιλοκέρδεια σου.
Γιατὶ, ξήγα μου τοῦτο· γιατί τάχα ἐσὺ
σὺν εὐτυχοῦσε ἡ Τροία πυργοκύκλιωτη
1210
κι ὁ Πρίαμος ἔζοῦσε, κῆταν στήν ἀκμῇ
τοῦ Ἐκτορα τὸ κοντάρι, πῶς — ἂν ἦθελες
σ' αὐτὸν νὰ κάνῃς χάρη — τότε, ὄντα ἄρρεφες
στὸ σπίτι σου τὸ γιό μου δὲν τὸν σκότωσες,
ἢ στοὺς Ἀργεῖτες δὲν τὸν πῆγες ζωντατό;
1215
Μὰ ἀφοῦ πλιά ἔμεῖς σθηστήκαμε ἀπὸ τοὺς ἐχτροὺς,
— καὶ τῶδειξε ὁ καπνὸς τῆς Τροίας — ἔσφαξες
τὸν ξένο ποῦρθε στή γενιά σου. Ἄκουε λοιπὸν
κι αὐτὰ γιὰ νὰ φανῆς κακός. Ἐπρεπ' ἐσὺ
ναῖδινες στοὺς Ἀχαιοὺς, ἂν ἦσουν φίλος των,
1220
τοῦ γιοῦ μου τὸ χρυσάφι, ποῦχες καθῶς λές,

- ἀφοῦ
 μὰ ἔσδ
 δὲν τῶ
 Κι ὅμως
 ὡς ἔπρεπε
 οἱ καλοὶ φίλοι
 μὰ οἱ εὐτυχίες
 Κι ἂν χρήματα δὲν εἶχες, κίτην εὐλοχίης
 ὁ γιός μου, θὰ τὸν εἶχες μέγαν θησαυρό·
 μὰ τώρα μήτ' ἐκεῖνον ἔχεις φίλο σου, 1230
 καὶ τῶφελος τοῦ χρυσαφιοῦ πλιά χάθηκε
 κοὶ δυὸ σου γιοὶ μαζί, καὶ σὺ ἔτσι δυστυχᾶς.
 Σ' ἐσένα λέγω, κι ἄκουε, Ἀγαμέμνονα,
 τοῦτον ἂν τὸν βοηθήσης, θὰ φανῆς κακός·
 γιατί καλὸ θὰ κάνης σ' ἀθεόφοβο 1235
 κι ἄπιστον φίλο, σ' ἄνομο καὶ σ' ἄδικο·
 θὰ πῶ σ' ἀρέσουν οἱ κακοί, κείσαι κέσθ
 τέτοιοι· μὰ τοὺς ἀφέντες δὲν κακολογῶ.
ΧΟΡΟΣ. Ἄχ· στοὺς ἀνθρώπους πῶς τὰ καλὰ πράματα
 δίνουν πάντ' ἀφορμὲς γιὰ λόγια χρήσιμα.
ΑΓΑΜΕΜ. Μοῦ εἶναι βαρὺ νὰ κρίνω τὰ ξένα κακά, 1240
 κι ὅμως ἀνάγκη· γιατί φέρνει μου ντροπὴ
 νάφησω αὐτὸ τὸ πράμα, ἀφοῦ στὰ χέρια μου
 τὸ πήρα. Ἐγώ, θαρρῶ, μήτε γιὰ χάρη μου,
 μήτε γιὰ τοὺς Ἀχαιοὺς τὸν ξένο σκότωσες,
 ἀλλὰ γιὰ νάχης τὸ χρυσάφι σάτι σου. 1245
 Καὶ στὰ δεινὰ σου λὲς γιὰ τὸ συμφέρο σου.
 Γιὰ σᾶς ὁ φόνος φίλου εἶν' ἴσως εὐκόλος,
 γιὰ ἐμᾶς ὅμως τοὺς Ἕλληνες εἶν' ἄτιμος.
 Λοιπὸν πῶς θάποφύγω τὴν κατακραυγὴν
 ἂν κρίνω πῶς δὲ φταῖς; δὲν ἤμπορῶ. Ἄλλ' ἀφοῦ 1250
 κακὰ ἔτολμοῖσες, βάσταξε καὶ τὰ πικρά.
ΠΟΛΥΜ. Ὅϊμέ, γυναῖκα σκλάβρα ἀφοῦ μὲ νίκησε
 θὰ λάβω τιμωρία ἀπὸ κατώτερους.
ΕΚΑΒΗ. Δίκια λοιπὸν, σὰν ἔπραξες τέτοια κακά.
ΠΟΛΥΜ. Ὅϊμέ, παιδιά μου, ὦ μάτια μου, ὁ талаίπωρος. 1255
ΕΚΑΒΗ. Πονεῖς; μὰ ἐγὼ τὸ γιό μου δὲν πονῶ, θαρρεῖς;
ΠΟΛΥΜ. Χαίρεσαι ποὺ μ' ὑβρίζεις, ὦ κακούργα ἐσὺ.
ΕΚΑΒΗ. Δὲν πρέπει νὰ χαρῶ, ποὺ σ' ἐκδικήθηκα;
ΠΟΛΥΜ. Μὰ ὄχι πολὺ, ὅταν τοῦ πελάγου τὰ νερά —
ΕΚΑΒΗ. θὰ μ' ἀρμενίσουν σ' ἀκρογιαλία Ἑλληνικά; 1260
ΠΟΛΥΜ. πεσμένη ἀπ' τὰ κατάρτια θὰ σὲ καταπιοῦν.

- ἢ νὰ πηδήσω ἐγώ ;
 ἢ τι θάνεβῃς.
 ἢ ποῖόν τρόπο δά ;
 ἢ μάτια πύρινα. 1265
 ἢ θάλλάξω ἐγὼ θωριά ;
 ἢ μάντης τῶν Θρακῶν Διόνυσος.
 ἢ ἐν κακό σου δὲν ἐμάντησε ;
 *Ὅχι, κῆτσι μὲ δόλο δὲ θά μ' ἔπειανες.
 Σὰν ἀπεθάνω ἢ ζώντας θάλλάξω θωριά ; 1270
 Σὰν ἀπεθάνῃς· καὶ θά λὲν τὸ μνήμα σου
 Τὸ παρανόμι τῆς θωριάς μου, ἢ τί θά πῆς ;
 τῆς ἄθλιας σκύλλας μνήμα, ναυτοσήμαδο.
 Καὶ τί με μέλει ἀφοῦ καὶ σ' ἐδικηθήκα ;
 Κῆ κήρη σου Κασάντρα ἀνάγκη νὰ χαθῇ. 1275
 Μακριὰ ἀπὸ *δῶ· σ' ἔσένα τὰ χαρίζω αὐτά.
 Θὰ τῆ σκοτώσῃ τὸ πικρὸ ταίρι αὐτουνοῦ.
 Τόσο δὰ ἢ Κλυταιμῆστρα νὰ μὴν τρελλαθῇ.
 Κῆσένα μὲ πελέκι θὰ σκοτώσῃ αὐτή.
 Αἶ ἐσὺ τρελλάθῃς κι ἄλλα βίασана ποθεῖς ; 1280
 Σφάξε με, στ' Ἄργος θάβρης φονικὰ λουτρά.
 Δὲν τὸν τραβάτε, ἀκόλουθοι, μακριὰ ἀπὸ *δῶ ;
 Λυπιέσαι ποὺ τάκοῦς ;
 Κλείστε τὸ στόμα το
 Κλείστε το· κῆγὼ τὰ εἶπα.
 Δὲν τὸν ρίχνετε
 μὲς σὲ κανένα ξρημονήσι γλήγορα, 1285
 σὰν εἶναι τόσο δὰ πολὺ ἀνθαδόστομος ;—
 Κῆσὺ τοὺς δυὸ νεκρούς σου, Ἐκάβῃ δύστυχη,
 σύρε νὰ θάψῃς· Τρωαδίτισσες, κῆσεῖς
 νὰ πάτε στὲς σκηνὲς τῶν ἀφρντάδων σας·
 καὶ βλέπω ἀνέμους πρῶμους γιὰ τὸν τόπο μας. 1290
 Μὲ τὸ καλὸ νὰ πᾶμε, νάβρωμε καλὰ
 τὰ σπίτια μας, μακριὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ βίασана.
 ΧΟΡΟΣ.
 Στὰ λιμάνια, καλὲς μου, καὶ μὲς στὲς σκηνὲς
 πᾶτε πλιά, τῆς σκλαβιάς νὰ γευθῆτε τὲς πίκρες·
 γιὰτ' ἀνάγκη σκληρὴ μᾶς βιάζει.

ΝΑ ΔΙΟΡΘΩΘΟΥΝ

- Σελ. 5 στίχ. κειμένου 2 ἀντὶ τῆς νυχτὸς τὰς θύρας,
γράφε : τοῦ σκοτίου τὰς πύλας
- » 7 » » 92 » τὸ στοιχειὸ τ' Ἀχιλλέα καὶ ζητοῦσε,
γράφε : τ' Ἀχιλλέα τὸ φάντασμα· ἐξήτα
- » » » » 94 ἀντὶ θεοί μου, σὰς πέφτω στὰ πόδια,
γράφε : θεοί, παρακάλια σὰς κἀνω.
- » » » » 393 ἀντὶ πεθαμμένος, γράφε : πεθαμένος.

